

Савремени српски превод

Language: српски (Serbian)

Provided by: Bible League International.

Copyright and Permission to Copy

Taken from the Serbian Easy-to-Read Version © 2015 by Bible League International.

PDF generated on 2017-08-22 from source files dated 2017-08-22.

09f044ac-4a6a-56aa-82a9-0316ff065729

ISBN: 978-1-5313-1306-7

Друга књига о Самуилу

Давид сазнаје за Саулову и Јонатанову смрт

1 После Саулове смрти, Давид се, пошто је поразио Амалечане, врати у Циклаг и тамо остаде два дана. ²Трећега дана дође један човек из Сауловог табора, раздеране одеће и главе посуте земљом. Када је дошао пред Давида, ничице му се поклони.

³»Одакле долазиш?» упита га Давид.

А он одговори: »Умакао сам из Израеловог табора.«

⁴»Шта се догодило?» упита га Давид. »Испричај ми!«

»Војска је побегла из боја«, одврати човек, »али много војника је и погинуло. И Саул и његов син Јонатан су мртви.«

⁵На то Давид упита младића који му је донео вест: »Откуд знаш да су Саул и његов син Јонатан мртви?«

⁶»Случајно сам се затекао на гори Гилбои«, одговори младић, »и наишао на Саула. Био је ослоњен на своје копље, а борна кола и коњаници само што нису стигли до њега. ⁷Он се окрену и угледа ме, па ме позва, а ја рекох: ‚Молим?‘ ⁸Он ме упита: ‚Ко си?‘ а ја му рекох: ‚Амалечанин.‘ ⁹Он ми на то рече: ‚Стани над мене и убиј ме! У смртним сам мукама, али сам још жив.‘ ¹⁰Тако ја стадох над њега и убих га, јер сам знао да, онако рањен, неће остати жив. Онда сам скинуо круну с његове главе и наруквицу која му је била на руци, па сам их, ево, донео теби, господару.«

¹¹На то Давид зграби и разре своју одећу, а тако учинише и сви људи с њим. ¹²Жалили су, плакали и постили до вечери зато што су

Саул и Јонатан, ГОСПОДЊА војска и израелски народ пали од мача.

¹³Давид упита оног младића који му је донео вест: »Одакле си?«

»Ја сам син једног дошљака, Амалечанина«, одговори овај.

¹⁴»Како си се усудио да дигнеш руку на помазаника ГОСПОДЊЕГ и да га убијеш?« упита га Давид, ¹⁵па позва једнога од својих слугу рекавши: »Дођи и погуби овога!«

И слуга га уби.

Док је младић умирао, ¹⁶Давид му добаци: »Сам си крив за своју смрт, јер си сведочио сам против себе када си рекао: ‚Убио сам помазаника ГОСПОДЊЕГ.‘«

Давидова тужбалица за Саулом и Јонатаном

¹⁷Тада Давид испева ову тужбалицу о Саулу и његовом сину Јонатану ¹⁸и рече: »Нека Јудеји уче ову Песму о лџуку.« Та песма је записана у Књизи Јашаревој.

¹⁹»Слава твоја, Израеле, покошена на твојим висовима лежи.

О како падоше ратници!

²⁰Не причај о томе у Гату, не обзнајуј то на улицама Ашкелона, да филистејским кћерима не буде мило,

да се не обрадују кћери необрезаних.

²¹Ој горе гилбоанске, немале ни росе ни кише,

ни њива што принос жртвени рађају, јер на вама је штит ратников окаљан, штит Саулов уљем непремазан.

²²Од крви побијених, од сала ратника није се лџк Јонатанов окретао, нити се мач Саулов враћао ненасићен.

²³Саул и Јонатан, за живота вољени и мили,

ни у смрти нису раздвојени.

Од орлова беху бржи, од лавова снажнији.

²⁴ Кћери израелске, за Саулом плачите.

У скерлет вас је и гиздаво рухо облачио,

златним украсима китио вам одећу.

²⁵ О како у боју падоше ратници!

На висовима твојим Јонатан покошен лежи.

²⁶ Срце ми се цепа за тобом, Јонатане, брате,

многа сам те волео.

Љубав ми је твоја дивнија била од љубави жена.

²⁷ О како падоше ратници

и скрши се бојно оружје!»

Давид помазан за цара

2 После тога Давид упита ГОСПОДА: »Да ли да одем горе у неки Јудин град?»

А ГОСПОД рече: »Иди.«

Давид упита: »Куда да идем?»

»У Хеврон«, одговори ГОСПОД.

² Тако Давид оде онамо са своје две жене, Ахиноам из Лизреела и Авигајил, удовицом Навала из Кармела. ³ Давид поведе са собом и људе који су били с њим и њихове породице, па се настанише у Хеврону и околним градовима.

⁴ Онда Јудеји дођоше у Хеврон и тамо помазаше Давида за цара над Јудиним племеном.

Када су Давиду рекли да су житељи Јавеш-Гилада сахранили Саула, ⁵ он им посла гласнике с поруком: »Благословио вас ГОСПОД што сте показали овакву љубав према свом господару Саулу тиме што сте га сахранили. ⁶ Нека сада ГОСПОД вама покаже своју љубав и верност, а и ја ћу вам узвратити добрим зато што сте то учинили. ⁷ Сада будите јаки и храбри, јер ваш господар Саул

је мртав, а мене је Јудино племе помазало за свога цара.«

Давидова војска се сукобљава са Сауловом

⁸ У међувремену је Авнер син Неров, главни заповедник Саулове војске, узео Сауловог сина Иш-Бошета и одвео га преко у Маханајим, ⁹ па га поставио за цара над Гиладом, Ашуријем, Лизреелом, Ефремом, Венијамином и целим Израелом. ¹⁰ Иш-Бошет син Саулов имао је четрдесет година када је постао цар Израела и владао је две године. Али Јудино племе је подржавало Давида. ¹¹ Давид је у Хеврону владао над Јудиним племеном седам година и шест месеци.

¹² Авнер син Неров оде са слугама Иш-Бошета сина Сауловог из Маханајима у Гивон. ¹³ Јоав син Церујин и Давидове слуге изађоше им у сусрет код језерцета Гивона. Једни седоше с једне стране језерцета, а други с друге.

¹⁴ Тада Авнер предложи Јоаву: »Нека младићи устану и побију се прса у прса овде пред нама.«

»Добро«, одврати Јоав.

¹⁵ Онда одредише једнак број младића – дванаестицу из Венијамина за Иш-Бошета сина Сауловог и дванаестицу од Давидових слугу. ¹⁶ Сваки од њих зграби свог противника за главу и зари му бодеж у бок, па падоше заједно. Због тога се то место у Гивону зове Хелкат Хацурим*.

¹⁷ Тога дана се поведе жестока битка и Давидове слуге поразише Авнера и Израелце. ¹⁸ Тамо су била три Церујина сина: Јоав, Авишај и

*2:16 *Хелкат Хацурим* значи »поље бодежа«.

Асаел. Асаел је био брз као газела,¹⁹ па он појури за Авнером, не скрећући ни лево ни десно док га је гонио.

²⁰ Авнер се осврну и упита: »Јеси ли то ти, Асаеле?«

»Јесам«, одговори он.

²¹ Тада му Авнер рече: »Скрени десно или лево. Ухвати неког младића, па њему отми оружје.«

Али Асаел не хтеде да престане да га гони.

²² Авнер поново опомену Асаела: »Престани да ме гониш! Што да те убијем? Како бих онда могао да изађем на очи твом брату Јоаву?«

²³ Асаел опет одби да прекине потеру, па му Авнер зари задњи крај свога копља у трбух. Копље Асаелу изађе на леђа и он паде и остаде на месту мртав. Ко год је наишао на место где је Асаел пао и умро, застao је.

²⁴ Али Јоав и Авишај наставише потеру за Авнером и у сутон стигоше до брда Аме близу Гије, на путу према гивонској пустињи.

²⁵ Тада се Венијаминовци окупише иза Авнера, саставише чету и заузеше положај на врху једног брда.

²⁶ Авнер довикну Јоаву: »Зар треба довека да нас прождире мач? Зар не схваташ да ће се ово горко завршити? Колико ћеш још чекати да наредиш својим људима да престану да гоне своју сабраћу?«

²⁷ »Тако ми Бога живога«, одврати Јоав, »да ниси проговорио, моји људи би наставили да гоне своју сабраћу до јутра.«

²⁸ Онда Јоав дуну у овнујски рог, и сва његова војска се заустави – више нису гонили Израел ни борили се.

²⁹ Авнер и његови људи су целу ту ноћ ишли кроз Араву. Прешли су

преко реке Јордан, продужили кроз цео Битрон и стигли у Маханајим.

³⁰ Јоав се врати из потере за Авнером и окупи сву војску. Осим Асаела, недостајало је деветнаест Давидових војника.³¹ Давидове слуге убиле су три стотине шездесет Венијаминоваца који су били с Авнером.³² Асаела узеше, па га сахранише у гробници његовог оца у Витлејему. Потом су Јоав и његови војници ходали целу ноћ и стигли у Хеврон пред свитање.

З Рат између Саулове и Давидове владарске куће трајао је дуго. Давид је све више јачао, а Саулова кућа слабила.

² У Хеврону су се Давиду родили ови синови:

његов проворођени, Амнон, син Ахиноам из Лизреела,

³ други Килеав, син Авигајил, удовице Навала из Кармела,

трећи Авесалом, син Маахе кћери Талмаја, цара Гешура,

⁴ четврти Адонија, син Хагитин,

пети Шефатја, син Авиталин,

⁵ и шести Јитреам, син Давидове жене Егле.

Сви они су се Давиду родили у Хеврону.

Авнер прелази на Давидову страну

⁶ Током рата између Саулове и Давидове владарске куће, Авнер је јачао свој положај у Сауловој кући.

⁷ А Саул је имао наложницу која се звала Рицпа кћи Ајина.

Иш-Бошет упита Авнера: »Зашто си спавао с наложницом мога оца?«

⁸ Авнер се силно наљути што му је Иш-Бошет то рекао, па одговори: »Зар сам ја псето које служи Јуди? И дан-данас показујем љубав према кући твог оца Саула и његовој породици и пријатељима. Нисам те предао

у Давидове руке, а ти ме сада оптужујеш да сам згрешио с том женом! ⁹ Нека ме Бог најстроже казни ако не учиним за Давида оно што му је ГОСПОД уз заклетву обећао: ¹⁰ да ће одузети царство Сауловој кући и успоставити Давидов престо над Израелом и Јудом од Дана до Беер-Шеве!»

¹¹ Иш-Бошет се више не усуди да иједном речју одговори Авнеру, јер га се уплашио.

¹² Тада Авнер посла гласнике да у његово име кажу Давиду: »Чија је земља? Склопи савез са мном, и ја ћу ти помоћи да цео Израел пређе у твоје руке.«

¹³ »Добро«, рече Давид. »Склопићу савез с тобом. Али једно тражим од тебе: немој да ми долазиш ако са собом не доведеш Саулову кћер Михал.«

¹⁴ Онда Давид посла гласнике Иш-Бошету сину Сауловом с поруком: »Врати ми моју жену Михал, с којом сам се верио кад сам донео сто филистејских обрезака.«

¹⁵ На то Иш-Бошет посла људе да Михал одузму њеном мужу Палтиелу сину Лаишевом. ¹⁶ Али њен муж пође с њом, плачући иза ње целим путем до Бахурима.

Тамо му Авнер рече: »Врати се кући!«

И он се врати.

¹⁷ Авнер посла поруку старешинама Израела: »Већ неко време желите да прогласите Давида за свога цара. ¹⁸ Учините то сада, јер је ГОСПОД обећао Давиду: „Руком свога слуге Давида спашћу свој народ Израел из руку Филистејаца и свих његових непријатеља.“«

¹⁹ А с Венијаминовцима Авнер поразговара лично, па оде у Хеврон да пренесе Давиду све што Израел

и цело Венијаминово племе желе. ²⁰ Када је Авнер са двадесторицом својих људи дошао Давиду у Хеврон, Давид им приреди гозбу.

²¹ Авнер рече Давиду: »Пусти ме да одмах пођем и окупим сав Израел за тебе, мога господара цара, да с тобом склопе савез, па ћеш владати над свиме што ти срце жели.«

И Давид га пусти и он оде у миру.

Авнерова смрт

²² Управо тада се из похода вратише Давидове слуге и Јоав и са собом донеше велик плен. Авнер није више био с Давидом у Хеврону, јер га је Давид пустио да оде у миру. ²³ Када је Јоав стигао са свом војском, рекоше му: »Авнер син Неров био је код цара и цар га је пустио да оде у миру.«

²⁴ На то Јоав оде цару и рече: »Шта си то учинио? Авнер је био код тебе, а ти си га пустио да оде! Зашто, ²⁵ кад знаш Авнера сина Неровог – да је дошао к теби само зато да те превари и да види куда се крећеш и сазна све што радиш?«

²⁶ Јоав онда оде од Давида, па посла гласнике за Авнером, и они га вратише од бунара Сире, а да Давид о томе није ништа знао. ²⁷ Када се Авнер вратио у Хеврон, Јоав га одведе на страну, у један улаз, као да жели с њим насамо да разговара, па га, да би осветио крв свога брата Асаела, убоде у трбух, и Авнер умре.

²⁸ Дознавши за то касније, Давид рече: »Ја и моје царство бићемо до века недужни пред ГОСПОДОМ за крв Авнера сина Неровог. ²⁹ Нека кривица за проливање његове крви буде на Јоаву и на свој његовој породици. Нека у Јоавовој породици увек буде неко ко болује од гнојних рана, или заразне кожне болести, или ко иде уз помоћ штапа, или ко ће

пасти од мача, или ко нема шта да једе.»

³⁰ Јоав и његов брат Авишај убили су Авнера зато што је убио њиховог брата Асаела у бици код Гивона.

³¹ Тада Давид рече Јоаву и свем народу с њим: »Раздерите своју одећу и обуците се у кострет, па идите ожалошћени пред Авнером.«

Онда и он сам пође за мртвачким носилима.

³² Авнера сахранише у Хеврону. Цар Давид је гласно плакао на његовом гробу, а плакао је и сав народ.

³³ Цар отпева ову тужбалицу за Авнером:

»Зар Авнер да умре као безумник?

³⁴ Руке ти не беху везане ни ноге оковане.

Пао си као што се пада од зликоваца.«

И сав народ опет заплака за њим.

³⁵ После је сав народ долазио да наговара Давида да нешто поједе док је још дан, али Давид се закле: »Нека ме Бог најстроже казни ако окусим хлеба или нечег другог пре но што зађе сунце.«

³⁶ Сав народ је за то сазнао, па му је одобравао, као што је народ и иначе одобравао све што је чинио.

³⁷ Тога дана су сав народ и сав Израел схватили да цар није имао удела у убиству Авнера сина Неровог.

³⁸ Цар рече својим слугама: »Зар не схватате да је данас у Израелу пао један кнез и велик човек? ³⁹ Ја сам данас слаб, иако сам помазани цар, а ови људи, синови Церујини, за мене су прејаки. Нека ГОСПОД узврати злочинцу према његовом злоделу.«

Иш-Бошетова смрт

4 Када је Иш-Бошет син Саулов чуо да је Авнер погинуо у Хеврону, руке му клонуше од страха, а сав Израел се узнемири. ² Иш-Бошет је

имао двојицу људи који су били вође пљачкашких дружина. Један се звао Баана, а други Рехав, а били су синови Римона Бееротејца из Венијаминовог племена. И Беерот се, наиме, сматра делом Венијамина, ³ јер су житељи Беерота побегли у Гитајим, па тамо и дан-данас живе као дошљаци.

⁴ Јонатан син Саулов имао је сина хромог у обе ноге, који се звао Мефивошет. Он је имао пет година када су из Лизреела стигле вести о Сауловој и Јонатановој погибији. Његова дадиља га је дигла у наручје и кренула да бежи, али како јој се силно журило, он јој је испао и обогалио се.

⁵ Рехав и Баана, синови Римона Бееротејца, кренуше Иш-Бошетовој кући и стигоше до ње по највећој жези, док је Иш-Бошет био на подневном починку. ⁶ Они уђоше у кућу, претварајући се као да хоће да узму пшенице, па га убодоше у трбух и искрадоше се из куће. ⁷ У кућу су ушли док је он лежао на постељи у својој спаваћој соби, па су га уболи и убили. Онда су му одсекли главу и понели је, па су целу ноћ ишли кроз Араву.

⁸ Иш-Бошетову главу донеше цару Давиду у Хеврон, па му рекоше: »Ево главе Иш-Бошета, сина твог непријатеља Саула, који је хтео да ти одузме живот. Данас је ГОСПОД осветио мога господара цара на Саулу и његовом породу.«

⁹ Али Давид одговори Рехаву и његовом брату Баани, синовима Римона Бееротејца: »Тако ми ГОСПОДА живог, који ме је избавио из свих невоља, ¹⁰ када ми је један у Циклагу рекао: ‚Саул је мртав‘, мислећи да ми доноси радосну вест, ухватио сам га и погубио. Тако сам га наградио за његову вест. ¹¹ Колико ли ћу тек наградити зликовце који

су убили недужног човека у његовој кући и на његовој постељи! Зар нећу од вас тражити да положите рачун за његову крв и зар вас нећу уклонити са земље?»

¹² Онда Давид издаде наређење својим слугама, и ови их убише. Одсекоше им шаке и стопала, а њихова мртва тела обесише крај језерца у Хеврону. А Иш-Бошетову главу узеше и сахранише у Авнеровој гробници у Хеврону.

Давид помазан за цара Израела

(1. Лем 11,1-3)

5 Сва израелска племена дођоше Давиду у Хеврон и рекоше: »Ми смо твоја крв*.² Раније, док нам је Саул био цар, ти си био тај који је предводио Израел у војним походима. ГОСПОД ти је рекао: »Ти ћеш бити пастир моме народу Израелу и бићеш владар над њим.«

³ Када су све старешине Израела дошле цару Давиду у Хеврон, он склопи с њима савез пред ГОСПОДОМ и они га помазаше за цара Израела.⁴ Давид је имао тридесет година када је постао цар, а владао је четрдесет година.⁵ У Хеврону је над Јудом владао седам година и шест месеци, а у Јерусалиму је тридесет три године владао над целим Израелом и Јудом.

Давид осваја Јерусалим

(1. Лем 11,4-9)

⁶ После тога цар и његови људи кренуше на Јерусалим, да нападну Јевусејце који су живели у земљи.

Јевусејци рекоше Давиду: »Нећеш ући овамо! Чак би те и слепи и хроми спречили!« Мислили су: »Немогуће је да Давид уђе овамо.«

⁷ Али Давид ипак освоји тврђаву Сион, то јест Давидов град.

⁸ Тога дана Давид рече: »Ко хоће да порази Јевусејце мора, пењући се кроз проров за воду, да дође до оних ,слепих и хромих' који ме мрзе.«

Зато се каже: »Слепи и хроми неће ући у палату.«

⁹ Давид се настани у тврђави и назва је Давидов град. Затим поче да зида свуда околу, од Мила према унутра.¹⁰ Давид је постајао све моћнији, јер је с њим био ГОСПОД, Бог над војскама.

¹¹ Хирам, цар Тира, посла Давиду гласнике, а с њима кедрова дебла, тесаре и зидаре, и они Давиду подигоше палату.¹² Давид увиде да га је ГОСПОД учврстио као цара Израела и да је узвисио његово царство ради свога народа Израела.

¹³ Када је отишао из Хеврона, Давид у Јерусалиму узео себи још наложница и жена, па му се родило још синова и кћери.¹⁴ Ово су имена деце која су му се тамо родила: Шамуа, Шовав, Натан, Соломон,¹⁵ Јивхар, Елишуа, Нефег, Јафија,¹⁶ Елишама, Елјада и Елифелет.

Сукоб с Филистејцима

(1. Лем 14,8-17)

¹⁷ Чувши да је Давид помазан за цара Израела, Филистејци кренуше са свом својом војском да га траже. Али Давид сазна за то и оде у своје скровиште,¹⁸ а Филистејци дођоше и разместише се по долини Рефаим.

¹⁹ Давид упита ГОСПОДА: »Да ли да нападнем Филистејце? Хоћеш ли ми их предати у руке?«

А ГОСПОД му одговори: »Нападни, јер ћу ти их сигурно предати у руке.«

* 5:1 крв Дословно: кост и месо.

²⁰ Тако Давид оде до Ваал-Перацима и тамо порази Филистејце.

Он рече: »Као што вода проваљује, тако је ГОСПОД преда мном провалио међу моје непријатеље.«

Стога то место назваше Ваал Перацим*.

²¹ Филистејци су тамо оставили своје идоле, па их Давид и његови људи однеше.

²² Филистејци и други пут дођоше и разместише се по долини Рефаим, ²³ па Давид опет упита ГОСПОДА.

ГОСПОД му одговори: »Не иди право пред њих, него им зађи за леђа и нападни их код балсамовог дрвећа. ²⁴ Чим зачујеш топот корака у вршкама балсамовог дрвећа, сместа крени у напад, јер ће то значити да је ГОСПОД кренуо пред тобом да удари на филистејску војску.«

²⁵ Давид учини као што му је ГОСПОД заповедио, па је убијао Филистејце од Геве до Газера.

Давид доноси Ковчег савеза у Јерусалим

(1. Лем 13,1-14; 15,25-16,43)

Б Давид опет окупи све најбоље војнике у Израелу, њих тридесет хиљада, ² па с њима крену из Ваале Јудејске, носећи оданде Божији ковчег, који се зове именом ГОСПОДА над војскама, који је на престолу међу херувимима.

³ Божији ковчег ставише на нова кола и изнесе из Авинадавове куће, која је била на брду. Кола су водили Авинадавови синови Уза и Ахјо.

⁴ Божији ковчег је био на колима, а Ахјо је ишао пред њим. ⁵ Давид и сав израелски народ играли су пред

ГОСПОДОМ из све снаге уз песме, харфе, лире, даире, удараљке и чинеле.

⁶ Када су дошли до Нахоновог гумна, волови посрнуше, па Уза руком придржа Божији ковчег. ⁷ ГОСПОД плану гневом на Узу због ове несмотрености: Бог га удари, и он умре тамо, крај Божијег ковчега.

⁸ Давид се наљути што је ГОСПОД искалио свој гнев на Узи. То место се и дан-данас зове Перец Уза†.

⁹ Тога дана се Давид уплаши ГОСПОДА и рече: »Како бих икада могао пренети ГОСПОДЊИ ковчег к себи?«

¹⁰ Стога не хтеде да узме ГОСПОДЊИ ковчег к себи у Давидов град, него га отпреми кући Јовид-Едома Гитејца. ¹¹ ГОСПОДЊИ ковчег остаде у Јовид-Едомовој кући три месеца, и ГОСПОД благослови и њега и све његове укућане.

¹² Цару Давиду рекоше: »ГОСПОД је због Божијег ковчега благословио Јовид-Едомове укућане и све што има.«

Тада Давид оде и из Јовид-Едомове куће пренесе Божији ковчег горе у Давидов град радујући се. ¹³ Када су људи који су носили ГОСПОДЊИ ковчег прешли шест корака, он жртвова вола и утовљено теле. ¹⁴ Давид је на себи имао ланени наплењак и играо је пред ГОСПОДОМ из све снаге ¹⁵ док су он и сав израелски народ, уз клицање и звуке овнујског рога, преносили ГОСПОДЊИ ковчег.

¹⁶ А када је ГОСПОДЊИ ковчег улазио у Давидов град, Михал кћи Саулова гледала је с прозора и видела

* 5:20 Ваал Перацим значи: »Господар провала«.

† 6:8 Перец Уза значи »Узин прекршај«.

је како цар Давид скаче и игра пред ГОСПОДОМ, и зато га презре.

¹⁷ ГОСПОДЊИ ковчег донеше и поставише на његово место у шатору који је Давид подигао за њега, а Давид принесе ГОСПОДУ жртве паљенице и жртве за заједништво. ¹⁸ Када је Давид завршио с приношењем жртава паљеница и жртава за заједништво, благослови народ у име ГОСПОДА над војскама, ¹⁹ па сваком човеку и жени у окупљеноме мноштву Израелаца даде по један хлеб, колач од урми и колач од сувог грождја. После тога сав народ оде кући.

²⁰ Када се и Давид вратио кући да благослови своје укућане, Михал кћи Саулова изађе му у сусрет и рече: »Баш је достојанствен данас био цар Израела онако се откривајући пред слушкињама својих службеника као неки простак!«

²¹ На то јој Давид одговори: »Играо сам пред ГОСПОДОМ, који је изабрао мене, а не твога оца или неког другог из његове куће, и поставио ме за владара над ГОСПОДЊИМ народом Израелом. И ја ћу и даље играти пред ГОСПОДОМ ²² и још ћу се више обешчастити. Ако сам се и понизио у твојим очима, слушкиње о којима говориш указиваће ми част.«

²³ Михал кћи Саулова није имала деце све до своје смрти.

Божје обећање Давиду

(1. Лем 17,1-15)

7 Када се цар настанио у својој палати, а ГОСПОД му дао починак од свих његових непријатеља који су га окруживали, ² он рече пророку Натану: »Ето, ја живим у палати од кедровине, а Божији ковчег је остао у шатору.«

³ А Натан одговори цару: »Учини што год да си наумио, јер ГОСПОД је с тобом.«

⁴ Те ноћи реч ГОСПОДЊА дође Натану: ⁵ »Иди и реци мом слуги Давиду: ,Овако каже ГОСПОД: Зар си ти онај који ће ми саградити кућу у којој ћу боравити? ⁶ Нисам боравио у кући откад сам Израелце извео из Египта па све до сада. Стално сам се селио од места до места, а шатор ми је био боравиште. ⁷ Али, куд год да сам се селио са свим Израелцима, никад нисам рекао неком од њихових судија којима сам заповедио да буду пастири мог народа Израела: »Зашто ми не саградисте кућу од кедровине?«

⁸ »Дакле, реци мом слуги Давиду: ,Овако каже ГОСПОД над војскама: Ја сам онај који те довео с пашњака, где си ишао за стадима, да будеш владар над мојим народом Израелом. ⁹ Био сам с тобом куд год си ишао и пред тобом сам уклонио све твоје непријатеље. Учинићу да ти име буде славно као што су славна имена највећих људи на земљи.

¹⁰ А одредићу и место за свој народ Израел и посадити га на њему да би имао свој дом и да га нико не би узнемиравао. Више га неће тлачити зликовци, као што су чинили у почетку ¹¹ и као што су чинили откад сам поставио судије свом народу Израелу. А даћу ти и починак од свих твојих непријатеља. Ја, ГОСПОД, кажем ти да ћу сâм ја учврстити твоју владарску кућу. ¹² Када дође време да умреш, учинићу да те наследи твој потомак – један од твоје крви – и учврстићу његово царство. ¹³ Он ће саградити дом за моје Име, а ја ћу довека учврстити престо његовог царства. ¹⁴ Ја ћу му бити отац, а он ће ми бити син. Када учини неко зло, казнићу га шибом и ударцима

какве задају људи. ¹⁵Али нећу му ускратити своју љубав, као што сам је ускратио Саулу, кога сам уклонио пред тобом. ¹⁶Твоја владарска кућа и твоје царство опстаће преда мном довека. Твој престо биће довека учвршћен.«

¹⁷И Натан пренесе Давиду све ове речи и све што је видео.

Давидова молитва

(1. Лет 17,16-27)

¹⁸Тада цар Давид уђе и седе пред ГОСПОДА, па рече: »Ко сам ја, Господе ГОСПОДЕ, и шта је моја породица, да си ме оволико уздигао? ¹⁹И као да ти то није било довољно, Господе ГОСПОДЕ, него си још говорио и о будућности моје породице. И још, Господе ГОСПОДЕ, пушташ да то човек види.

²⁰»Шта бих ја, Давид, још могао да ти кажем? Јер, ти ме знаш, Господе ГОСПОДЕ. ²¹Ради своје речи и по својој вољи учинио си ово велико дело и обзнанио га мени, свом слузи. ²²Заиста си велик, Господе ГОСПОДЕ! Нема никога као што си ти и нема другог Бога осим тебе, баш као што смо својим ушима чули. ²³И ко је као твој народ Израел – једини народ на земљи који је Бог ишао да избави да му буде народ и да тако обзнани своје Име? Учинио си велика и страшна дела за своју земљу, пред својим народом, који си за себе избавио из Египта, од народâ и њихових богова. ²⁴Поставио си Израел да буде твој народ довека, а ти си, ГОСПОДЕ, постао његов Бог.

²⁵»А сада ГОСПОДЕ, Боже, нека обећање које си дао о мени, свом слузи, и о мојој породици остане

довека. Учини као што си обећао. ²⁶Име ће ти бити велико довека и људи ће говорити: »ГОСПОД над војскама Бог је над Израелом!« Владарска кућа твог слуге Давида учврстиће се пред тобом. ²⁷ГОСПОДЕ над војскама, Боже Израелов, ти си ово открио мени, свом слузи, кад си рекао: »Подићи ћу ти владарску кућу.« Стога сам се и усудио да ти упутим ову молитву. ²⁸Да, Господе ГОСПОДЕ, ти си Бог! Твоје речи су истините, а ти си сва ова добра обећао мени, свом слузи. ²⁹Сада те молим да благословиш моју владарску кућу, да довека остане пред тобом. Јер, ти си, Господе ГОСПОДЕ, обећао, и нека твојим благословом моја владарска кућа буде благословена довека.«

Давид покорава околне народе

(1. Лет 18,1-13)

8 После тога Давид порази и покори Филистејце и преоте им Метег-Аму.

²Давид порази и Моавце. Натера их да легну на земљу, па их измери ужетом. Сваке две дужине Моаваца погуби, а трећу остави у животу. Тако Моавци постадоше Давидови поданици, па су му плаћали данак.

³Када је ишао да себи постави споменик на реци Еуфрат, Давид порази и Хададезера сина Рехововог, цара Цове. ⁴При том зароби хиљаду његових борних кола, седам хиљада коњаника* и двадесет хиљада пешака. Онда осакати све коње осим стотину који су вукли борна кола. ⁵Давид уби и двадесет две хиљаде Арамејаца који су дошли из Дамаска да помогну Хададезеру, цару Цове.

***8:4 хиљаду ... коњаника** Овако стоји у старогрчком преводу, Септуагинти, а тако и у 1. Лет 18,4, док у традиционалном хебрејском тексту стоји: хиљаду седам стотина коњаника.

⁶Онда размести војне посаде на подручју дамашћанских Арамејаца, који му постадоше поданици, па су му плаћали данак. ГОСПОД је Давиду давао победу на сваком његовом походу. ⁷Давид узне златне штитове Хададезерових заповедника и донесе их у Јерусалим, ⁸а из Хададезерових градова Бетаха и Беротаја узне силно много бронзе.

⁹Када је Тои, цар Хамата, чуо да је Давид поразио целу Хададезерову војску, ¹⁰посла свог сина Јорама цару Давиду да га поздрави и честита му на победи у бици против Хададезера, који је био у рату са Тоијем. Јорам са собом донесе и предмете од сребра, злата и бронзе, ¹¹које цар Давид одвоји за ГОСПОДА, као што је учинио са сребром и златом свих народа које је покорио: ¹²Едомаца*, Моаваца, Амонаца, Филистејаца и Амалечана. За ГОСПОДА је одвојио и плен који је одузео од Хададезера сина Рехововог, цара Цове. ¹³Давид се прославио и када је на повратку убио осамнаест хиљада Едомаца у Долини соли. ¹⁴Он размести војне посаде широм Едома и сви Едомци постадоше његови поданици.

ГОСПОД је Давиду давао победу на сваком његовом походу.

Главни службеници Давидовог царства

(1. Лет 18,14-17)

¹⁵Давид је владао над целим Израелом и поступао право и праведно са свим својим народом.

¹⁶Јоав син Церујин био је главни заповедник војске, Јосафат син Ахилудов бележник, ¹⁷Садок син

Ахитувов и Ахимелех син Авиатаров свештеници, Сераја писар, ¹⁸Бенаја син Јехојадин заповедник над Керећанима и Пелетовцима, а Давидови синови били су цареви саветници†.

Давид налази Мефивошета

9 Давид упита: »Да ли је остао ико од Саулове породице с ким бих могао да поступим милостиво због Јонатана?«

²Међу Сауловим укућанима био је један слуга по имену Цива, кога позваше да дође пред Давида.

Цар га упита: »Јеси ли ти Цива?«

»Јесам«, одговори овај.

³»Зар нема никог од Саулове породице с ким бих могао да поступим милостиво попут Бога?« упита цар.

Цива одговори: »Остао је још Јонатанов син, који је хром у обе ноге.«

⁴»А где је он?« упита цар.

»У кући Махира сина Амиеловог у Ло-Девару«, одговори Цива.

⁵Тада цар Давид посла људе да Јонатановог сина доведу из Ло-Девара, из куће Махира сина Амиеловог.

⁶Када је Мефивошет син Јонатана сина Сауловог дошао пред Давида, ничице му се поклонили.

Давид му рече: »Мефивошете!«

»Твој сам слуга«, одговори он.

⁷»Не бој се«, рече му Давид, »јер ћу с тобом поступити милостиво због твог оца Јонатана. Вратићу ти сву земљу која је припадала твом деди Саулу и ти ћеш увек јести за мојом трпезом.«

*8:12 *Едомаца* Овако стоји у неким хебрејским рукописима и старогрчком преводу Септуагинти, као и у 1. Лет 18,11-12, док у традиционалном хебрејском тексту стоји: Арамејаца; исто и у 13. стиху.

†8:18 *цареви саветници* Дословно: свештеници.

⁸На то се Мефивошет поклони и рече: »Шта сам ја, твој слуга, када примећујеш цркнутог пса као што сам ја?«

⁹Тада цар позва Сауловог слугу Циву и рече му: »Дао сам унуку твога господара све што је припадало Саулу и његовој породици. ¹⁰Ти и твоји синови и твоје слуге обрађиваћете његову земљу и скупљати род, да би породица твога господара имала шта да једе. А Мефивошет, унук твога господара, увек ће јести за мојом трпезом.«

Цива је имао петнаест синова и двадесеторо слугу.

¹¹На то Цива рече цару: »Учинићу све што ми заповедиш, мој господару царе.«

Тако је Мефивошет јео за Давидовом трпезом као да је један од царевих синова. ¹²Мефивошет је имао синчића који се звао Миха. Сви Цивини укућани били су Мефивошетове слуге.

¹³Мефивошет је живео у Јерусалиму, јер је увек јео за царевом трпезом. Био је хром у обе ноге.

Давид наноси пораз Амонцима и Арамејцима

(1. Лем 19,1-19)

10 После неког времена умре цар Амонаца, а на месту цара наследи га његов син Ханун.

²Давид помисли: »Показаћу љубав према Хануну сину Нахашевом као што је и његов отац показао љубав према мени.«

Тако Давид посла своје слуге да изразе саучешће Хануну због смрти његовог оца.

Када су Давидове слуге стигле у земљу Амонаца, ³амонски поглавари рекоше свом господару Хануну: »Мислиш ли да Давид одаје почаст

твој оцу тиме што је послао ове да ти изразе саучешће? Он ти их је послао само зато да истраже град и уходе га да би га освојили.«

⁴Тада Ханун ухвати Давидове слуге, обрија сваком пола браде, скрати им одећу одсекавши је при бедрима, па их пусти.

⁵Када су то јавили Давиду, он им посла гласнике у сусрет, јер су били ужасно понижени, и поручи им: »Останите у Јерихону док вам не израсте брада, па се онда вратите.«

⁶Амонци увидеше да су увредили Давида, па унајмише двадесет хиљада арамејских пешака из Бет-Рехова и Цове, као и цара Мааху са хиљаду војника и дванаест хиљада војника из Това. ⁷Када је Давид то чуо, посла Јоава са свом војском. ⁸Амонци изађоше и сврсташе се у бојне редове на улазу капије свога града, док су Арамејци из Цове и Рехова, Товљани и Маахини војници били засебно на пољу. ⁹Јоав виде да се пред њим и иза њега пружају бојни редови, па изабра неке од најбољих војника у Израелу и сврста их у бојне редове према Арамејцима. ¹⁰Остале војнике стави под заповедништво свог брата Авишаја и сврста их у бојне редове према Амонцима.

¹¹Јоав рече: »Ако Арамејци буду прејаки за мене, ви ћете ми притећи у помоћ. А ако Амонци буду прејаки за вас, ја ћу притећи у помоћ вама. ¹²Будите јаки и хајде да се храбро боримо за свој народ и за градове нашега Бога. ГОСПОД ће учинити како мисли да је најбоље.«

¹³Тако Јоав и његова војска кренуше напред да нападну Арамејце, али они побегоше пред њим. ¹⁴Амонци видеше да Арамејци беже, па и они побегоше пред Авишајем и уђоше у град. Тада се

Јоав врати из боја с Амонцима и дође у Јерусалим.

¹⁵Када су Арамејци видели да их је Израел поразио, поново се окупише.

¹⁶Хададезер посла по Арамејце с оне стране Еуфрата*, па ови дођоше у Хелам предвођени Шовахом, заповедником Хададезерове војске.

¹⁷Када су то јавили Давиду, он окупи сав Израел, пређе преко реке Јордан и дође у Хелам. Арамејци се сврсташе у бојне редове да дочекају Давида, па га нападоше, ¹⁸али су морали да побегну пред Израелом. Давид уби седам стотина њихових коњаника и четрдесет хиљада њихових пешака. Он обори и Шоваха, заповедника њихове војске, и овај тамо умре.

¹⁹Видевши да их је Израел поразио, сви цареви који су били Хададезерови поданици склопише мир с Израелом и постадоше његови поданици. Тако се Арамејци више нису усуђивали да помажу Амонцима.

Давид и Витсавеја

11 У пролеће, у време када цареви иду у рат, Давид посла Јоава са својим заповедницима и свом израелском војском. Они поразише Амонце и опседоше Рабу. А Давид је остао у Јерусалиму.

²Једне вечери Давид устаде из постеље, па је шетао по крову своје палате. Са крова виде једну жену како се купа. Била је веома лепа, ³па Давид посла једнога да се распита о њој, и он му јави: »То је Витсавеја кћи Елиамова, жена Урије Хетита.«

⁴Тада Давид посла људе да је доведу. И она дође, па је спавао с њом – управо се била очистила од

своје месечне нечистоће. Потом се она врати својој кући.

⁵Пошто је остала у другом стању, она поручи Давиду: »Трудна сам.«

⁶На то Давид поручи Јоаву: »Пошаљи ми Урију Хетита.«

И Јоав посла Урију Давиду. ⁷Када је Урија дошао к њему, Давид га упита како је Јоав, како су војници и како се одвија рат.

⁸Онда му рече: »Иди кући и опери ноге.«

Када је Урија отишао из палате, за њим послаше поклон од цара. ⁹Али Урија не оде својој кући, него остаде пред улазом у палату са свим слугама свога господара.

¹⁰Када су Давиду јавили: »Урија није отишао кући«, он га упита: »Зар ниси управо дошао с пута? Зашто ниси отишао кући?«

¹¹А Урија му рече: »Јовчег савеза, Израел и Јуда бораве у сеницама, а мој господар Јоав и твоја војска, мој господару царе, утаборени су на отвореном. Како, онда, ја да идем кући, да једем и пијем и да легнем са својом женом? Живога ми тебе, нећу да урадим тако нешто.«

¹²Тада му Давид рече: »Остани овде још један дан, а сутра ћу те послати назад.«

Тако Урија остаде у Јерусалиму тог и следећег дана. ¹³Давид га позва, па је јео и пио с њим. Давид га напи, али Урија увече не оде кући, него остаде да спава на својој простирци међу слугама свога господара.

¹⁴Ујутро Давид написа писмо Јоаву и посла га по Урији. ¹⁵У њему је написао: »Стави Урију у прве редове где је борба најжешћа, а онда се повуци од њега, да буде оборен и погине.«

*10:16 *Еуфрата* Дословно: реке.

¹⁶ Тако, док је Јоав држао град под опсадом, он стави Урију на место где је знао да су најјачи браниоци. ¹⁷ Када су војници из града изашли и напали Јоава, падоше неки из Давидове војске, а погину и Урија Хетит.

¹⁸ Јоав посла Давиду потпун извештај о бици, ¹⁹ заповедивши гласнику: »Када цару испричаш све што се догодило у бици, ²⁰ цар ће можда планути гневом и можда ће те упитати: ‚Зашто сте се у борби толико примакли граду? Зар нисте знали да ће они одапињати стреле са зицина? ²¹ Ко је убио Авимелеха сина Јерув-Бешетовог? Зар није једна жена бацила на њега горњи млински камен са зицина Тевеца, па је погинуо? Зашто сте се толико примакли зидинама?‘ Ако те то буде питао, ти му реци: ‚Погинуо је и твој слуга Урија Хетит.‘«

²² Гласник оде, па кад је стигао, исприча Давиду све што му је Јоав рекао да каже.

²³ Он рече: »Надјачали су нас, па су изашли да нас нападну на отвореном, али ми смо их потиснули према улазу градске капије. ²⁴ Тада су стрелци са зицина одапели стреле на нас, твоје слуге, па су неки цареви војници погинули. А погинуо је и твој слуга Урија Хетит.«

²⁵ На то Давид рече гласнику: »Овако реци Јоаву: ‚Нека те то не узнемирава, јер се никад не зна ко ће страдати од мача. Навали на град жешће и уништи га.‘ Реци то да ободриш Јоава.«

²⁶ Када је Уријина жена чула да је он погинуо, ожали га. ²⁷ А када је прошло време жалости, Давид посла да је доведу у његову палату. Она му постаде жена и роди му сина.

Али ГОСПОДУ није било мило то што је Давид учинио.

Пророк Натан прекореве Давида

12 ГОСПОД посла Натана Давиду. Када је Натан дошао, рече му: »Живела два човека у једном граду – један богат, а други сиромашан. ² Богаташ је имао много ситне и крупне стоке, ³ а сиромаш није имао ништа осим једне једине овчице коју је купио. Гајио ју је, и она је расла уз њега и његову децу. Јела је што и он, пила из његове чаше и спавала му на крилу. Била му је попут кћери.

⁴ »Једном оном богатоме дође неки путник-намерник, али њему би жао да узме једну животињу од своје ситне или крупне стоке да му спреми јело, него узме сиромашову овчицу и спреми од ње јело своје госту.«

⁵ Давид се силно разгневи на богаташа, па рече Натану: »Тако ми ГОСПОДА живога, човек који је то учинио заслужује да умре! ⁶ И још треба да плати четвороструку вредност оне овчице, јер је то учинио без икакве самилости!«

⁷ »Ти си тај човек«, рече му Натан. »Овако каже ГОСПОД, Бог Израелов: ‚Сам ја помазао сам те за цара над Израелом и сам ја избавио сам те из Саулових руку. ⁸ Дао сам ти кућу и жене твога господара. Дао сам ти народ Израела и Јуде. И да је то било мало, био бих ти дао још. ⁹ Зашто си презрео реч ГОСПОДЊУ учинивши оно што је зло у његовим очима? Убио си Урију Хетита мачем Амонаца, а његову жену узео си себи. ¹⁰ Зато се мач никада неће окренути од твоје породице, јер си ме презрео и себи узео жену Урије Хетита.‘

¹¹ »Овако каже ГОСПОД: ‚Учинићу да ти један од твојих укућана донесе

несрећу. На твоје очи ћу ти узети жене и дати их некоме ко ти је близак, и он ће с њима полно општити усред бела дана. ¹² Да, ти си оно учинио тајно, а ја ћу ово учинити усред бела дана, пред целим Израелом.«

¹³ На то Давид рече Натану: »Згрешио сам против ГОСПОДА.«

А Натан му одговори: »ГОСПОД ти је опростио. Нећеш умрети. ¹⁴ Али зато што си својим чином показао крајњи презир према ГОСПОДУ, умреће син који ти се родио.«

Смрт Давидовог сина

¹⁵ Када је Натан отишао кући, ГОСПОД учини да се разболи дете које је Уријина жена родила Давиду.

¹⁶ Давид се молио Богу за дете и постио, а увече улазио у кућу и проводио ноћ лежећи на голој земљи.

¹⁷ Његови дворани су долазили да га подигну са земље, али он је одбијао, а није хтео ни да једе с њима.

¹⁸ Седмога дана, дете умре.

Давидови службеници су се плашили да му кажу да је дете умрло, јер су мислили: »И док је дете било живо, говорили смо му, али он није хтео да нас слуша. Како да му кажемо да је дете умрло? Могао би себи учинити неко зло.«

¹⁹ Давид примети да његови службеници нешто шапућу међу собом и схвати да је дете умрло.

»Је ли дете умрло?« упита их он.

»Јесте«, одговорише они, »умрло је.«

²⁰ Тада Давид устаде са земље. Када се опрао, намазао помашћу и пресвукао, оде и поклони се у Дому ГОСПОДЊЕМ. Онда уђе у своју

палату, где затражи да му донесу хране, па је јео.

²¹ Његови службеници га упиташе: »Шта то радиш? Док је дете било живо, постио си и плакао, а сад кад је умрло, ти си устао и једеш!«

²² А он одговори: »Да, док је дете још било живо, постио сам и плакао. Мислио сам: „Ко зна? Можда ће ми се ГОСПОД смилovati и пустити дете да живи.“ ²³ Али зашто да постим сад кад је умрло? Могу ли да га вратим? Ја ћу отићи њему, али оно се мени неће вратити.«

Соломоново рођење

²⁴ Потом Давид утеши своју жену Витсавеју. Опет је спавао с њом, и она роди сина, коме Давид даде име Соломон.

ГОСПОД заволе дечака ²⁵ и зато поручи преко пророка Натана да му се да име Једидјах*.

Давид заузима Рабу

(1. Лет 20,1-3)

²⁶ Јоав нападе амонски град Рабу и заузео царску тврђаву, ²⁷ па посла гласнике Давиду с поруком: »Напао сам Рабу и заузео градски водовод. ²⁸ Сада ти окупи остатак војске, па опседни град и освоји га, јер ћу га иначе ја освојити, и биће назван по мени.«

²⁹ Тако Давид окупи сву војску, оде до Рабе, нападе је и освоји. ³⁰ Он узео круну с главе њиховог цара – тешку један талант† злата и са драгим каменом на себи – коју му ставише на главу. Из града узео велик плен ³¹ и изведе из њега народ, коме одреди да ради тестерама, гвозденим пијуцима и секирама и да прави цигле. Тако

* **12:25 Једидјах** значи: »Јахвеов (ГОСПОДЊИ) миљеник«.

† **12:30 један талант** Око 34 килограма.

учини у свим амонским градовима. Потом се са свом војском врати у Јерусалим.

Тамара и Амнон

13 После неког времена, Давидов син Амнон заљуби се у Тамару, лепу сестру Давидовог сина Авесалома. ²Толико је патио због своје полусестре да се готово разболео. Јер, она је била девица и њему се чинило немогућим да било шта учини с њом.

³Амнон је имао пријатеља који се звао Јонадав. Он је био син Давидовог брата Шиме и био је веома лукав човек.

⁴Он упита Амнона: »Зашто ти, царев син, сваког јутра изгледаш тако измучено? Зар нећеш да ми кажеш?«

И Амнон му рече: »Заљубљен сам у Тамару, сестру мога брата Авесалома.«

⁵»Лези у постељу и претварај се да си болестан«, рече му Јонадав. »А кад твој отац дође да те види, ти му реци: „Допусти да дође моја сестра Тамара и да ми да једем. Нека преда мном спреми јело, овде где могу да је видим, па да једем из њене руке.“«

⁶Тако Амнон леже у постељу претварајући се да је болестан.

Када је цар дошао да га види, Амнон му рече: »Допусти да дође моја сестра Тамара и преда мном умеси неки колач, па да једем из њене руке.«

⁷Давид поручи Тамари у палату: »Иди у кућу свога брата Амнона и спреми му нешто за јело.«

⁸Тако Тамара оде у кућу свога брата Амнона, који је лежао. Она узме мало теста, замеси пред њим колаче, па их испече. ⁹Потом узме тепсију и изнесе колаче пред њега, али он одби да једе.

»Нареди да сви изађу одавде«, рече Амнон.

И сви изађоше.

¹⁰Тада Амнон рече Тамари: »Донеси ми јело у спаваћу собу, да ти једем из руке.«

Тамара узме колаче које је испекла и донесе их Амнону у спаваћу собу.

¹¹Али када му их је пружио да једе, он је зграби и рече: »Дођи и спавај са мном, сестро.«

¹²»Немој, брате!« рече му она. »Немој да ме напаствујеш. Тако нешто не сме да се чини у Израелу! Не чини такво безумље. ¹³Шта би било са мном? Где бих могла да спрем своју срамоту? А и ти би био као један од безумника у Израелу. Него, разговарај с царем – он ми неће бранити да се удам за тебе.«

¹⁴Али он је не послуша, него је силова, пошто је био јачи од ње. ¹⁵Одмах потом Амнон је силно замрзе. Његова мржња према њој била је већа од љубави коју је пре тога према њој осећао.

Амнон јој рече: »Устани и одлази!«

¹⁶»Не!« рече му она. »Ако ме отераш, то би било јоше веће зло од онога које си ми већ учинио.«

Али он је не послуша, ¹⁷него позва свог личног служитеља и рече: »Избаци ову жену одавде и закључај врата за њом.«

¹⁸И служитељ је избаци и за њом закључа врата. Она је на себи имала дугу хаљину с рукавима какву су у то време носиле цареве кћери које су још биле девице. ¹⁹Тамара се посу пепелом по глави и раздре ону дугу хаљину коју је носила. Онда стави руку на главу и оде ридајући.

²⁰Њен брат Авесалом јој рече: »Је ли то онај твој брат Амнон био с тобом? Ћути сада, сестро, он ти је брат. Не узимај то к срцу.«

Тако Тамара остаде да живи у кући свога брата Авесалом, утучена и сама.

²¹ Када је цар Давид чуо све што се догодило, силно се наљути.
²² А Авесалом више није говорио с Амноном, јер га је мрзео што је напаствовао његову сестру Тамару.

Авесалом убија Амнона

²³ Две године касније, када је стригао овце у Ваал-Хацору, близу границе Ефрема, Авесалом позва све цареve синове да дођу онамо.

²⁴ Он оде цару и рече: »Ено моји стригачи су почели да раде. Хоће ли цар и његови службеници да иду онамо са мном, твојим слугом?«

²⁵ »Не, сине«, одговори цар. »Не треба сви да идемо. Само бисмо ти били на терет.«

И, иако га је Авесалом наговарао, он не хтеде да иде, него га благослови.

²⁶ Тада Авесалом рече: »Ако ти нећеш, онда те молим да пустиш мога брата Амнона да иде с нама.«

А цар га упита: »Зашто да он иде с тобом?«

²⁷ Али, пошто је Авесалом наваљивао, он пусти и Амнона и све друге цареve синове да иду с њим.

²⁸ Авесалом заповеди својим слугама: »Слушајте: Кад се Амнон орасположи од вина и ја вам кажем: 'Нападните Амнона', ви га убијте. Не бојте се. Ја сам тај који вам то наређује. Будите јаки и храбри.«

²⁹ Тако Авесаломове слуге урадише с Амноном како им је он заповедио. На то сви цареvi синови устадоше, узјашаше своје мазге и побегоше.

³⁰ Док су они још били на путу кући, Давида известише: »Авесалом је побио све цареve синове – ниједан није остао жив.«

³¹ Цар устаде, раздре своју одећу и леже на земљу. А и сви његови службеници раздреше своју одећу, па су стајали крај њега.

³² Тада Јонадав, син Давидовог брата Шиме, рече: »Господару, не треба да мислиш да су побили све цареve синове – мртав је само Амнон. Авесалом је одлучио да то учини још оног дана када је Амнон напаствовао његову сестру Тамару.
³³ Зато нека те не брине то што су те известили да су сви цареvi синови мртви. Само је Амнон мртав.«

³⁴ У међувремену, Авесалом побеже.

Слуга који је био на стражи спази много људи на путу западно од себе како се спуштају низ обронак једног брда, па оде и рече цару: »Видим неке људе у правцу Хоронајима, на обронку брда.«

³⁵ Тада Јонадав рече цару: »Ето видиш, цареvi синови су овде. Било је баш као што сам ти рекао.«

³⁶ Само што је то изговорио, цареvi синови уђоше, гласно плачући. А горко заплакаше и цар и сви његови службеници.

³⁷ Авесалом побеже к Талмају сину Амихудовом, цару Гешура. А цар Давид је оплакивао свога сина сваки дан.
³⁸ Када је побегао у Гешур, Авесалом је тамо остао три године.
³⁹ Пошто је преболео Амнонову смрт, цар поче да чезне за Авесаломом.

Давид дозвољава Авесалому да се врати у Јерусалим

14 Јоав син Церујин знао је да цар чезне за Авесаломом,² па посла у Текоу по једну мудру жену.

Он јој рече: »Претварај се да си у жалости. Обуци одећу за жалост и немој се мазати уљем. Понашај се као жена која већ много дана оплакује

покојника, ³ па иди цару и овако му кажи.«

Тада јој Јоав рече шта да каже.

⁴Када је жена из Текое дошла цару, ницице му се поклони, па рече: »Помози ми, царе!«

⁵»Шта те мучи?« упита је цар.

А она одговори: »Удовица сам – муж ми је умро. ⁶Ја, твоја слушкиња, имала сам два сина. Они се потукоше у пољу, а никог да их растави, па један удари и уби оног другог. ⁷Сада се цело братство дигло против мене. ,Предај нам братоубицу‘, говоре, ,да га погубимо зато што је одузео живот своме брату. Тако ћемо затрти и наследника.‘ Они, дакле, хоће да ми угасе једину живу жераву која ми је још остала, да моме мужу не оставе ни имена ни потомства на лицу земље.«

⁸Тада јој цар рече: »Иди кући, а ја ћу некоме заповедити да се постара за то.«

⁹Али жена из Текое му рече: »Мој господару царе, нека кривица буде на мени и мојој породици. Цар и његов престо су недужни у свему овоме.«

¹⁰»Буде ли ти неко нешто рекао«, рече цар, »доведи га мени, па ти неће више додијавати.«

¹¹А она рече: »Нека се цар помоли ГОСПОДУ, своме Богу, да спречи крвног осветника да даље убија, да ми не затре сина.«

»Тако ми ГОСПОДА живога«, рече он, »твоме сину неће пасти ни длака с главе.«

¹²Тада жена рече: »Допусти ми да ти још нешто кажем.«

»Кажи«, одговори он.

¹³А она рече: »Зашто си овако нешто наумио против Божијег народа? Овим што је цар рекао, самога себе је осудио, јер није вратио свога сина кога је прогнао. ¹⁴Сви ћемо сигурно умрети, јер смо као

вода која се проспе на земљу, па не може више да се покупи. Бог не враћа мртваца у живот, али налази начина да изгнаник не остане отуђен од њега. ¹⁵Дошла сам да ти сада ово кажем, господару, јер су ме људи застрашили. Помислила сам: ,Говорићу с царем. Можда ће учинити оно што га замолим. ¹⁶Јер, он ће пристати да ме избави из руку човека који и мене и мога сина хоће да лиши наследства које нам је Бог дао.‘ ¹⁷Онда помислих: ,Нека реч мога господара цара донесе спокој, јер он попут Божијег анђела разликује добро и зло.‘ Нека ГОСПОД, твој Бог, буде с тобом.«

¹⁸Тада јој цар рече: »Немој да ми ускратиш одговор на питање које ћу ти поставити.«

»Кажи, мој господару царе«, одврати жена.

¹⁹Цар је упита: »Није ли Јоав умешао своје прсте у све ово?«

А жена одговори: »Живога ми тебе, мој господару царе, код тебе нема врдања! Да, управо ми је твој слуга Јоав заповедио да ово урадим. Он ми је рекао шта да кажем. ²⁰Учинио је то не би ли променио садашње стање. Ти си, господару, мудар као Божији анђеол – знаш све што се дешава у земљи.«

²¹Цар рече Јоаву: »Добро, учинићу то. Иди и врати младића Авесалома.«

²²На то се Јоав ницице поклони цару и благослови га, па рече: »Данас знам, мој господару царе, да сам ја, твој слуга, нашао милост у твојим очима, јер си ми услишио молбу.«

²³Онда Јоав оде у Гешур и доведе Авесалома назад у Јерусалим.

²⁴Али цар рече: »Нека иде својој кући. Нећу да га видим.«

Тако Авесалом оде својој кући не видевши цара.

²⁵ А у целом Израелу ниједан човек није био толико хваљен због своје лепоте као Авесалом: био је без мане од главе до пете. ²⁶ Кад год би шишао косу, што је чинио с времена на време, кад би му постала претешка, мерио би је: била би тешка две стотине шекела* царске мере.

²⁷ Авесалому су се родила три сина и кћи. Кћи му се звала Тамара и била је прелепа жена.

²⁸ Авесалом проведе две године у Јерусалиму, а да није видео цара.

²⁹ Он онда посла по Јоава да га пошаље цару, али овај одби да дође. Он посла по њега други пут, али он опет одби.

³⁰ Тада Авесалом рече својим слугама: »Слушајте: Јоавова њива је поред моје. Он тамо гаји јечам. Идите и запалите је.«

Тако Авесаломове слуге запалише Јоавову њиву.

³¹ Тада Јоав дође у Авесаломову кућу и упита га: »Зашто су ми твоје слуге запалиле њиву?«

³² »Слушај«, рече му Авесалом, »поручио сам ти да дођеш да те пошаљем цару да га питаш: 'Зашто сам долазио из Гешура? Било би боље да сам остао тамо.' Дакле, хоћу да видим цара. Ако сам за нешто крив, нека ме погуби.«

³³ Тако Јоав оде цару и то му исприча, па цар позва Авесалома. Авесалом уђе код цара и ничице му се поклони, а цар га пољуби.

Авесаломов устанак

15 После неког времена, Авесалом набави себи борна кола и коње и педесет људи да трче пред њим. ² Устајао би рано и стајао поред пута који води према

градској капији. Кад год би неко дошао да поднесе жалбу да је цар размотри, Авесалом би му довикнуо: »Из ког си града?« А када би му тај одговорио из ког је Израеловог племена, ³ Авесалом би рекао: »Твоји захтеви су оправдани и исправни, али овде нема царевог представника који би те саслушао.« ⁴ И још би додао: »Е, кад би мене поставили за судију у овој земљи! Онда би свако ко има неку жалбу или парницу могао да дође мени, а ја бих се постарао да му се суди по правди.« ⁵ А кад год би му неко пришао да му се поклони, Авесалом би га загрлио и пољубио. ⁶ Тако је поступао према свим Израелцима који су долазили цару да траже правду, и тако је освојио срце Израелаца.

⁷ После четири године, Авесалом рече цару: »Пусти ме да одем у Хеврон и извршим завет који сам дао ГОСПОДУ. ⁸ Док сам ја, твој слуга, живео у Гешуру, у Араму, овако сам се заветовао: 'Ако ме ГОСПОД одведе назад у Јерусалим, поклониху се ГОСПОДУ у Хеврону.'«

⁹ »Иди у миру«, рече му цар, и Авесалом оде у Хеврон.

¹⁰ Потом Авесалом посла тајне гласнике по свим израелским племенима, да кажу: »Чим зачујете звук овнујског рога, реците: 'Авесалом је цар у Хеврону!'«

¹¹ С Авесаломом је било отишло две стотине људи из Јерусалима. Били су позвани као гости и пошли су ништа не слутећи. ¹² Док је Авесалом приносио жртве, посла по Ахитофела Гилонца, Давидовог саветника, да дође из свог родног града Гила. Тако је завера ојачала и народ се у све већем броју приклањао Авесалому.

* 14:26 две стотине шекела 2,28 килограма.

Давид бежи из Јерусалима

¹³ Један гласник дође Давиду и рече: »Израелци су се приклонили Авесалому.«

¹⁴ На то Давид рече свим својим службеницима који су с њим били у Јерусалиму: »Бежимо сместа, иначе му ниједан од нас неће умаћи! Одмах кренимо, да нас не предухитри и порази, па мачем побије све у граду!«

¹⁵ Цареви службеници одговорише: »Господару царе, учинићемо како год одлучиш.«

¹⁶ Цар крену пешице, а сви његови укућани за њим. Оставио је само десет наложница да воде бригу о палати. ¹⁷ Док су цар и сав народ одлазили из града, стадоше код последње куће. ¹⁸ Крај њега прођоше сви његови службеници, а тако и Керећани и Пелетовци, и свих шест стотина Гитејаца који су дошли с њим из Гата.

¹⁹ Цар упита Итаја Гитејца: »Зашто и ти идеш с нама? Врати се и остани уз новог цара. Ти си странац, изгнаник из своје земље. ²⁰ Колико јуче си дошао к нама, па зар да те већ данас терам да се унаоколо потуцаш са мном, кад ни сам не знам куда идем? Врати се и са собом поведи своју сабраћу, а Божија љубав и верност нека буду с тобом.«

²¹ Али Итај одговори цару: »Тако ми ГОСПОДА живог и живог ми тебе, господару царе, где год будеш ти, жив или мртав, бићу и ја, твој слуга.«

²² На то му Давид рече: »Добро, иди напред.«

Тако Итај Гитејац оде напред са свим својим људима и женама и нејачи која је била с њима.

²³ Цела земља је гласно плакала док је сав онај народ пролазио. Цар пређе преко долине Кидрон, и сав

народ крену путем према пустињи. ²⁴ Био је ту и Садок и Левити који су носили Ковчег Божијег савеза. Они спустише Божији ковчег, па је Авиатар приносио жртве док сав народ није изашао из града.

²⁵ Цар рече Садоку: »Врати Божији ковчег у град. Ако нађем милост у ГОСПОДЊИМ очима, он ће ме вратити и дати ми да опет видим и Ковчег и његово боравиште. ²⁶ Али ако каже: ‚Нисам задовољан тобом‘, нека са мном чини како мисли да је најбоље.«

²⁷ Цар још рече свештенику Садоку: »Ти си виделац. Врати се у град у миру, са својим сином Ахимаацом и с Јонатаном сином Авиатаровим, ²⁸ а ја ћу чекати на газовима у пустињи док од вас не примим поруку.«

²⁹ Тако Садок и Авиатар вратише Божији ковчег у Јерусалим и тамо остадоше.

³⁰ Давид се пењао уз Маслинску гору плачући. Глава му је била покривена, а ноге босе. И сав народ који је био с њим покрио је главу и плакао.

³¹ Давиду рекоше: »Ахитофел је међу завереницима с Авесаломом.«

Стога се Давид помоли: »ГОСПОДЕ, учини да Ахитофелови савети буду неразумни.«

³² Када је Давид стигао на врх, тамо где се клањао Богу, дочека га Хушај Аркијац, раздеране одеће и главе посуте земљом.

³³ Давид му рече: »Ако пођеш са мном, бићеш ми само на терет.

³⁴ Али, ако се вратиш у град и кажеш Авесалому: ‚Бићу ти слуга, царе. Био сам слуга твога оца, а сада ћу бити твој‘, моћи ћеш да ми помогнеш тако што ћеш осујећивати Ахитофелове савете. ³⁵ Тамо ће с тобом бити и свештеници Садок и Авиатар, па им

ти преноси све што будеш чуо у царевој палати.³⁶ С њима су и њихова два сина: Ахимаац син Садоков и Јонатан син Авиатаров. По њима ми јављај све што будеш чуо.«

³⁷Тако Давидов пријатељ Хушај стиже у Јерусалим баш кад је Авесалом улазио у град.

Цива доноси дарове Давиду

16 Када је Давид зашао мало даље од врха Маслинске горе, угледа Циву, Мефивошетовог слугу, који га је чекао са два осамарена магарца натоварена са двеста хлебова, сто гроздова сувог грожђа, сто летњих воћака и мешином вина.

²Цар га упита: »Шта ћеш с тим?«

А Цива одговори: »Магарци су да царева породица јаше на њима, хлеб и воће момцима за јело, а вино за окрепу онима који се уморе у пустињи.«

³Тада га цар упита: »А где је унук твога господара?«

»Остао је у Јерусалиму«, одговори Цива, »пошто мисли: „Данас ће ми израелски народ вратити царство мога деде.“«

⁴На то му цар рече: »Све што је било Мефивошетово од сада је твоје.«

А Цива одврати: »Понизно ти захваљујем. Само да увек налазим милост у твојим очима, мој господару царе!«

Шими проклиње Давида

⁵Када је цар Давид стигао до Бахурима, један човек из истог братства као и Саулова породица изађе оданде проклињући. Звао се Шими син Герин. ⁶Он засу камењем Давида и све његове службенике и сав народ и ратнике који су стајали лево и десно од цара.

⁷Проклињући, Шими рече: »Одлази! Одлази, крвниче, ништаријо! ⁸Одузео си Саулу царство, па ти ГОСПОД враћа за сву крв Саулове породице коју си пролио. ГОСПОД је царство предао у руке твом сину Авесалому. Ето, снашло те зло јер си крвник!«

⁹Тада Авишај син Церујин рече цару: »Зар да те проклиње ово цркнuto псето, мој господару царе? Пустите ме да одем преко и одрубим му главу.«

¹⁰Али цар рече: »Шта ја имам с вама, синови Церујини? Ако он проклиње зато што му је ГОСПОД наредио: „Прокуни Давида“, ко сме да пита: „Зашто то радиш?“«

¹¹Онда рече Авишају и свим својим службеницима: »Мој рођени син хоће да ме убије, па што да неће овај Венијаминовац. Пустите га нека проклиње, јер му је ГОСПОД тако заповедио. ¹²Можда ће ГОСПОД видети моју невољу и узвратити ми добротом за ове његове клетве данас.«

¹³Тако Давид и његови људи наставише даље путем, а Шими је ишао падином преко пута Давида, проклињући, гађајући га камењем и засипајући га земљом. ¹⁴Цар и сав народ с њим стигоше на своје одредиште изнурени и тамо се окрепише.

Ахитофелов савет

¹⁵Када је Авесалом са свом израелском војском ушао у Јерусалим, с њим је био и Ахитофел.

¹⁶Хушај Аркијац, Давидов пријатељ, дође Авесалому и рече му: »Живео цар! Живео цар!«

¹⁷Авесалом га упита: »Зар тако показујеш љубав према свом

пријатељу? Зашто ниси отишао с њим?»

¹⁸»Не«, одговори му Хушај, »него, бићу с оним кога су изабрали ГОСПОД, овај народ и сви Израелци, и остаћу с њим. ¹⁹Уосталом, коме треба да служим? Зар не треба да служим сину? Као што сам служио твом оцу, тако ћу служити и теби.«

²⁰Тада се Авесалом обрати Ахитофелу: »Посаветуј нас. Шта да радимо?»

²¹Ахитофел одговори: »Спавај с наложницама свога оца, које је оставио да воде бригу о палати. Тада ће сав Израел чути како си се ужасно замерио оцу, па ће те сви који су с тобом још више подржавати.«

²²Тако за Авесалома разапеше шатор на крову, па је спавао с наложницама свога оца наочиглед целом Израелу. ²³А у то време су и Давид и Авесалом сматрали да је Ахитофелов савет исто што и савет добијен од Бога.

Ахитофелова смрт

17 Ахитофел рече Авесалому: »Изабрао бих дванаест хиљада људи, па бих још ноћас кренуо у потеру за Давидом. ²Напао бих га док је још уморан и слаб и утерао му страх у кости. Тада би се сав народ који је с њим разбежао. Убио бих само цара, ³а сав народ вратио теби. Пошто би био убијен само онај кога тражиш, сви би се вратили. Сав народ би остао жив и здрав.«

⁴Овај наум се свиде Авесалому и свим израелским старешинама, ⁵али Авесалом ипак рече: »Позовите и Хушаја Аркијца, да чујемо шта он има да каже.«

⁶Када је Хушај дошао к њему, Авесалом му рече: »Ахитофел нас је тако и тако саветовао. Да ли да

урадимо како он каже? Ако не, реци нам шта ти мислиш.«

⁷Хушај одговори Авесалому: »Овога пута Ахитофелов савет није добар. ⁸Ти знаш свога оца и његове људе. Они су ратници, жестоки као мечка којој су отели мечиће. Осим тога, твој отац је искусан војник и неће провести ноћ с народом. ⁹Он се сигурно већ сада склонио у неку пећину или на неко друго место. Ако он први нападне твоју војску, ко год чује за то рећи ће да је твоја војска доживела покољ. ¹⁰Тада ће се и најхрабрији војник, чије је срце као у лава, одузети од страха. Јер, сав Израел зна да је твој отац ратник и да су они који су с њим храбри.

¹¹»Стога ти саветујем ово: Окупи све Израелце од Дана до Беер-Шеве – којих има као песка на морској обали – и сâм ти их поведи у бој. ¹²Онда ћемо га напасти где год да је. Оборићемо се на њега као роса на земљу и нећемо оставити у животу ни њега ни било кога од његових људи. ¹³Ако се повуче у неки град, сви Израелци ће онамо донети ужад и одвући град у кланац, да се ни каменчић од њега више неће моћи наћи.«

¹⁴Тада Авесалом и сви Израелци рекоше: »Савет Хушаја Аркијца бољи је од Ахитофеловог савета.« Јер ГОСПОД је чврсто одлучио да осујети Ахитофелов добар савет како би Авесалома снашло зло.

¹⁵Хушај рече свештеницима Садоку и Авиатару: »Ахитофел је Авесалому и израелским старешинама саветовао да ураде тако и тако, а ја сам им саветовао да ураде овако и овако. ¹⁶Стога сместа поручите Давиду: „Ноћас немој да ноћиш на газовима у пустињи, већ обавезно пређи на

другу обалу, да не страдаш и ти и сав народ с тобом.»

¹⁷ Јонатан и Ахимаац били су код Ен-Рогела. Онамо је одлазила једна слушкиња и обавештавала их, пошто њих нико није смео да види како улазе у град. Они су онда ишли и обавештавали цара Давида. ¹⁸ Али њих опази један младић и то јави Авесалому, па њих двојица сместа одоше оданде у Бахурим, где дођоше до куће једног човека који је имао бунар у дворишту. Спустише се у бунар, ¹⁹ а његова жена узне прекивач, разастре га преко отвора бунара и посу житом тако да се ништа није могло приметити.

²⁰ Када су Авесаломове слуге дошле тој жени у кућу, упиташе: »Где су Ахимаац и Јонатан?»

А она им одговори: »Отишли су преко потока.»

Они их потражише, али их не нађоше, па се вратише у Јерусалим. ²¹ Када су отишли, она двојица изађоше из бунара и одоше да обавесте цара Давида.

»Крените сместа и пређите преко реке«, рекоше му, »јер је Ахитофел тако и тако саветовао против вас.«

²² Тако се Давид и сав народ с њим спремише и пређоше преко реке Јордан. До зоре није више било никога ко није прешао преко реке.

²³ Видевши да нису прихватили његов савет, Ахитофел оседла магарца и крену кући у свој родни град. Тамо издаде наређења својим укућанима, а потом се обеси. Тако је умро, па га сахранише у гробници његовог оца.

²⁴ Давид оде у Маханајим, а Авесалом пређе преко реке Јордан са свим Израелцима. ²⁵ Место Јоава, Авесалом је за главног заповедника војске поставио Амасу, сина човека

који се звао Литра. Литра је био Израелац и био је ожењен Авигал кћери Нахашевом, сестром Јоавове мајке Церује. ²⁶ Израелци и Авесалом утаборише се у Гиладу.

²⁷ Када је Давид стигао у Маханајим, Шови син Нахашев из Рабе Амонске, затим Махир син Амиелов из Ло-Девара и Барзилај, Гиладель из Рогелима, ²⁸ донеше постелине, чинија и глинених судова, а за јело пшенице, јечма, брашна, прженог зрнеља, боба, сочива, ²⁹ меда, урде, ситне стоке и крављег сира. То донеше Давиду и народу који је био с њим, јер су говорили: »Народ је у пустињи огладнео, уморио се и ожеднео.«

Авесаломова смрт

18 Давид изврши смотру војске која је била с њим и постави заповеднике над хиљадама и стотинама. ² Једну трећину војске стави под Јоавово заповедништво, другу под заповедништво Јоавовог брата Авишаја сина Церујиног и трећу под заповедништво Итаја Гитејца.

Цар онда нареди покрет и рече: »И ја ћу с вама.«

³ Али војска одврати: »Ти не смеш да идеш. Ако будемо бежали, њима то неће ништа значити. Чак ако нас и половина изгине, ни то им неће ништа значити. Али ти сâм вредиш као нас десет хиљада. Зато ће бити боље да нам помажеш из града.«

⁴ На то им цар одговори: »Урадићу онако како мислите да је најбоље.«

Онда стаде крај капије док је кроз њу пролазила војска у четама од по стотину и од по хиљаду људи.

⁵ А Јоаву, Авишају и Итају заповеди: »Будите благи према младићу Авесалому, мене ради.«

Сва војска је чула шта је заповедницима заповедио о Авесалому. ⁶Тако војска изађе на поље у бој против Израела. Битка се поведе у Ефремовој шуми, ⁷где Давидове слуге поразише израелску војску. Покољ тога дана био је веома велик: двадесет хиљада погинулих. ⁸Битка се прошири по целом оном крају, и тога дана више жртава однесе шума него мач.

⁹А Авесалом случајно паде у руке Давидовим слугама: Јахао је на својој мазги и када је она пролазила испод густог грања једне велике смрдљике, Авесалому глава запе о грање, па он остаде да виси у ваздуху, док мазга откаса даље.

¹⁰То виде један војник, па јави Јоаву: »Управо сам видео Авесалома како виси на једној смрдљници.«

¹¹На то Јоав рече војнику који му је то јавио: »Шта! Видео си га? Па што га онда на лицу места ниси саставио са земљом? За то бих ти дао десет шекела* сребра и ратнички појас.«

¹²А онај му рече: »Да ми на руке изброје и хиљаду шекела† сребра, не бих дигао руку на царевог сина. Својим смо ушима чули када је цар заповедио теби, Авишају и Итају: »Чувајте младића Авесалома, мене ради.« ¹³Да сам га подмукло убио – а од цара се ништа не може сакрити – ти би се од мене оградио.«

¹⁴Јоав одврати: »Нећу да дангубим овде с тобом.«

Онда узео три копља и заборе их у срце Авесалому док је овај још жив висио на смрдљници, ¹⁵а десет Јоавових штитоноша опколише Авесалома, па га оборише и убише. ¹⁶Тада Јоав дуну у овнујски рог, и

војска престаде да гони Израелце, пошто ју је Јоав тако зауставио. ¹⁷Авесалома узеше, па га однеше у шуму, бацише у једну дубоку јаму и затрпаше великом гомилом камења. У међувремену, сви Израелци побегоше својим кућама.

¹⁸Још док је био жив, Авесалом је узео један стуб и поставио га као споменик себи у Царевој долини, јер, рече: »Немам сина који би сачувао успомену на моје име.« Споменик је назвао по себи, па се он и дан-данас зове Авесаломов споменик.

Давид сазнаје за Авесаломову смрт

¹⁹Ахимаац син Садоков рече Јоаву: »Дај да отрчим и цару јавим добру вест да га је ГОСПОД избавио из руку његових непријатеља.«

²⁰»Данас не можеш да будеш гласник добрих вести«, рече му Јоав. »Можеш да будеш гласник добрих вести неки други пут, али данас не можеш, јер је царев син мртав.«

²¹Онда Јоав рече једном Кушанину: »Иди и јави цару шта си видео.«

Кушанин се поклати Јоаву и отрча.

²²Ахимаац син Садоков опет рече Јоаву: »Нека буде шта буде, само ме, молим те, пусти да отрчим за Кушанином.«

»Зашто желиш да идеш, синко«, упита га Јоав, »кад не носиш вест за коју би могао да будеш награђен?«

²³Али Ахимаац рече: »Нека буде шта буде, хоћу да трчим.«

»Трчи онда«, рече му Јоав, и Ахимаац отрча путем кроз равницу и претече оног Кушанина.

²⁴Док је Давид седео између спољне и унутрашње капије, стражар се попе на кров над пролазом између

* 18:11 десет шекела 114 грама.

† 18:12 хиљаду шекела 11,4 килограма.

капија и угледа једног човека како трчи сам.

²⁵ Стражар то довикну цару, а цар му рече: »Ако је сам, сигурно доноси добре вести.«

А онај се све више примицао.

²⁶ Стражар тада угледа још једнога како трчи, па довикну вратару: »Ено још један трчи сам!«

На то цар рече: »И овај доноси добре вести.«

²⁷ Стражар рече: »Чини ми се да онај први трчи као Ахимаац син Садоков.«

»Он је добар човек«, рече цар, »и долази с добрим вестима.«

²⁸ Ахимаац довикну цару: »Здраво«, па му се ницице поклони и рече: »Хвала ГОСПОДУ, твоме Богу, што нам је у руке предао оне који су се дигли против тебе, мој господару царе.«

²⁹ А цар упита: »Је ли младић Авесалом жив и здрав?«

Ахимаац му на то одговори: »Видео сам велику пометњу баш кад је Јоав слао царевог слугу и мене, твог слугу, али не знам шта је то било.«

³⁰ Цар му рече: »Стани са стране и чекај.«

Тако Ахимаац стаде са стране, па је чекао.

³¹ Уто стиже онај Кушанин и рече: »Мој господару царе, чуј добру вест: ГОСПОД те је данас избавио из руку свих који су се дигли против тебе.«

³² Цар га упита: »Је ли младић Авесалом жив и здрав?«

А Кушанин одговори: »Нека твоји непријатељи, мој господару царе, и сви који се дижу против тебе да ти нанесу зло прођу као тај младић!«

³³ На то се цар силно потресе, па се попе у одају над пролазом између капија и заплака.

А док је ишао, говорио је: »Сине мој Авесаломе! Сине мој, сине мој

Авесаломе! Да бар ја погинух место тебе! Авесаломе, сине мој, сине мој!«

19 Јоаву јавише: »Ено цар плаче и тугује за Авесаломом.«

² Тако се тога дана победа претвори у жалост за сву војску, јер је војска чула да цар тугује за својим сином.

³ Војска се тога дана кришом врати у град, као што се кришом враћа војска која се осрамотила побегавши из боја.

⁴ Покривши лице, цар је ридео из свега гласа: »Сине мој, Авесаломе! Авесаломе, сине мој, сине мој!«

⁵ Јоав оде цару у кућу и рече: »Данас си понизио све своје војнике, који су управо спасли живот и теби и твојим синовима и кћерима, и твојим женама и наложницама. ⁶ Ти волиш оне који те мрзе, а мрзиш оне који те воле. Данас си јасно показао да ти ништа не значе ни заповедници ни војници, јер видим да би ти било милије да је Авесалом данас жив, а сви ми мртви.

⁷ Него, сада изађи и ободри своје војнике. Јер, кунем ти се ГОСПОДОМ, ако не изађеш, до ноћи ти неће остати ни један једини човек. То ће ти бити гора несрећа од свих које су те снашле од твоје младости до сада.«

⁸ Тада цар устаде и седе у капији.

Када су војсци јавили: »Ено цар седи у капији«, сва војска дође пред цара.

Давид се враћа у Јерусалим

У међувремену су Израелци побегли својим кућама. ⁹ Народ је по свим Израеловим племенима расправљао међу собом говорећи: »Цар нас је спасао из руку наших непријатеља. Избавио нас је из руку Филистејаца, а сада је побегао из земље због Авесалома. ¹⁰ А Авесалом, кога смо помазали за свога цара, погинуо је у боју. Па што сад нико не говори о томе да цара треба довести назад?«

¹¹То што се причало по свем Израелу дође и до Давидових одаја, па он посла гласнике свештеницима Садоку и Авиатару с поруком: »Питајте старешине Јуде: ‚Зашто да ви будете последњи који ће помоћи цару да се врати у своју палату? ¹²Ви сте моја сабраћа, моја крв*. Зашто да будете последњи који ће помоћи цару да се врати?‘ ¹³А Амаси реките: ‚Зар ти ниси моја крв? Нека ме Бог најстроже казни ако од сада не будеш главни заповедник моје војске место Јоава.‘«

¹⁴Сви Јудеји се једногласно сложише, па поручише цару: »Врати се са свим својим слугама.«

¹⁵Тада цар крену да се врати и дође до реке Јордан. Јудеји дођоше у Гилгал да га дочекају и преведу преко Јордана. ¹⁶У сусрет Давиду с Јудејима похита и Шими син Герин, Венијаминовац из Бахурима. ¹⁷С њим је било хиљаду Венијаминоваца и Цива, Саулов домоуправитељ, са својих петнаест синова и двадесет слугу. Сви они похиташе преко Јордана, где је био цар. ¹⁸Пређоше преко газа да превезу цареве укућане и да изврше све што буде желео.

Када је прешао преко Јордана, Шими син Герин паде ничице пред цара, ¹⁹па му рече: »Не сматрај ме кривим, господару. Заборави зло које сам ја, твој слуга, учинио оног дана кад си одлазио из Јерусалима. Не мисли више о томе, ²⁰јер знам да сам згрешио. Зато сам, ево, данас дошао први од целог Јосифовог племена да дочекам тебе, свога господара цара.«

²¹Тада Авишај син Церујин рече: »Шимија треба погубити! Проклињао је помазаника ГОСПОДЊЕГ!«

²²На то Давид рече: »Шта ја имам с вама, синови Церујини? Данас сте ми постали противници. Зар данас треба некога погубити у Израелу? Зар ја не знам да сам од данас опет цар над Израелом?«

²³Онда уз заклетву обећа Шимију: »Нећеш умрети.«

²⁴А и Саулов је унук Мефивошет био дошао да дочека цара. Није неговао ноге, ни подрезивао бркове, ни прао одећу од дана када је цар отишао, па све до дана када се вратио жив и здрав.

²⁵Када је из Јерусалима дошао у сусрет цару, овај га упита: »Зашто ниси пошао са мнош, Мефивошете?«

²⁶»Мој господару царе«, одговори Мефивошет, »мој слуга Цива ме је преварио. Пошто сам ја, твој слуга, хром, рекао сам му: ‚Оседлај ми магарца, да га узашем и пођем с царем.‘ ²⁷А он ме је оклеветао код тебе. Али ти си, мој господару царе, попут Божијег анђела. Зато учини како мислиш да је најбоље. ²⁸Јер, нико од породице мога деде није заслужио од мога господара цара ништа друго осим смрти, а ти си мене ипак примио међу оне који једу за твојом трпезом. Па откуда ми онда право да ти се жалим?«

²⁹А цар му рече: »Не троши више речи. Одлучио сам да ти и Цива поделите њиве.«

³⁰»Нека Цива узме све«, рече Мефивошет цару, »само када си се ти, мој господару царе, вратио кући жив и здрав!«

³¹И Барзилај Гилађанин је био дошао из Рогелима да с царем пређе преко Јордана и да га оданде испрати.

³²Барзилај је већ био веома стар – имао је осамдесет година. Док је цар

* 19:12 *моја крв* Дословно: моје кости и месо; исто и у 13. стиху.

боравио у Маханајиму, Барзилај га је снабдевао, јер је био врло имућан.

³³ Цар рече Барзилају: »Пређи са мном преко и остани код мене у Јерусалиму, да се ја старам о теби.«

³⁴ Али Барзилај одговори цару: »А колико ми то још година живота остаје да бих сада ишао с царем у Јерусалим? ³⁵ Сада ми је осамдесет година. Умем ли да разликујем добро и зло? Могу ли ја, твој слуга, да препознам укус онога што једем и пијем? Могу ли још да чујем гласове певача и певачица? Зашто да ти будем на терет, мој господару царе? ³⁶ Само ћу прећи преко Јордана с тобом и мало те отпратити. Зашто би ме ти тако наградио? ³⁷ Пусти ме да се вратим, да умрем у свом граду, близу гробнице свога оца и мајке. Али, ево твога слуге Кимхама. Нека он пређе с тобом, па за њега учини како мислиш да је најбоље.«

³⁸ Тада цар рече: »Добро, Кимхам ће прећи са мном, и ја ћу за њега учинити како ти мислиш да је најбоље. За тебе ћу учинити што год желиш.«

³⁹ Сав народ пређе преко реке Јордан. Када је цар прешао преко, пољуби Барзилаја и благослови га, па се овај врати својој кући.

⁴⁰ Када је цар прешао у Гилгал, с њим је прешао и Кимхам. Цару је при преласку помогла сва Јудина војска и пола Израелове.

⁴¹ Сви Израелци почеше да долазе цару и да га питају: »Зашто су те наша браћа Јудеји отели и довели преко Јордана с твојим укућанима и са свим твојим слугама?«

⁴² А Јудеји одговорише Израелцима: »Зато што је цар наш близак род. Што се љутите због тога? Јесмо ли јели на царев рачун? Јесмо ли ишта узели за себе?«

⁴³ Тада Израелци рекоше Јудејима: »Ми имамо десет удела у цару, па стога полагамо веће право на цара. Зашто нас, онда, презирете? Зар нисмо ми први предложили да се цар врати?«

Али Јудеји одвратише још жешће него Израелци.

Шевина побуна

20 Тамо се случајно затекао један поган човек, Венијаминаовац по имену Шева син Бихријев. Он дуну у овнујски рог и викну:

»Ми немамо удела у Давиду ни наследства у сину Јесејевом! Свако у свој шатор, Израеле!«

² Тада сви Израелци напустише Давида и пођоше за Шевом сином Бихријевим. Али Јудеји остадоше уз свога цара целим путем од реке Јордан до Јерусалима.

³ Када се Давид вратио у своју палату у Јерусалиму, узео оних десет наложница које је оставио да воде бригу о палати, па их смести у једну кућу под стражом. Снабдевао их је свиме што им је било потребно, али више није спавао с њима. Тако су до смрти остале затворене, живећи као удовице.

⁴ Цар рече Амаси: »Позови Јудеје да дођу к мени у року од три дана, а и ти буди ту.«

⁵ Тако Амаса оде да позове Јудеје, али се задржа дуже од рока који му је цар одредио.

⁶ Давид рече Авишају: »Сада ће нам Шева син Бихријев наудити више него Авесалом. Узми моје људе, па крени за њим у потеру, да се не домогне утврђених градова и умакне нам.«

⁷ Тако под Авишајевим заповедништвом кренуше Јоавови војници, Керећани, Пелетовци и сви ратници. Изађоше из Јерусалима и

дадоше се у потеру за Шевом сином Бихријевим. ⁸ Док су били код велике стене у Гивону, пред њих дође Амаса. Јоав је на себи имао војничку кошуљу и преко ње на бедру припасан мач у корицама. Али, како је закорачио, тако му мач склизну из корица.

⁹ »Како си, брате?« упита Јоав Амасу, па га десном руком ухвати за браду да га пољуби.

¹⁰ Амаса није био на опрезу због мача у Јоавовој руци, и овај му га зари у трбух. Амаси се црева просуше по земљи и он умре а да није био поново прободен. Тада Јоав и његов брат Авишај наставише потеру за Шевом сином Бихријевим.

¹¹ Један од Јоавових људи стаде крај Амасе и повика: »Ко год је за Јоава и ко год је за Давида, нека пође за Јоавом!«

¹² Амаса је лежао у својој крви наспред пута, а онај човек виде да сва војска ту застаје, па одвуче Амасу са друма у поље и прекри га огртачем.

¹³ Када је Амаса склоњен са друма, сва војска крену за Јоавом у потеру за Шевом сином Бихријевим.

¹⁴ Шева прође кроз сва израелска племена до Авел-Бет-Маахе и кроз цео крај Берићана, који се окупише и пођоше за њим. ¹⁵ Јоавова војска дође и опседе Шеву у Авел-Бет-Маахи. Уз град подигоше опсадни насип који се наслањао на спољне бедеме града. Док је сва војска која је била с Јоавом поткопавала зид не би ли га срушила, ¹⁶ из града им једна мудра жена довикну: »Слушајте! Слушајте! Реците Јоаву да дође овамо да говорим с њим.«

¹⁷ Када јој се Јоав примакао, она га упита: »Јеси ли ти Јоав?«

Он одговори: »Јесам.«

»Саслушај оно што ћу ти ја, твоја слушкиња, рећи«, рече му она.

А он одврати: »Слушам.«

¹⁸ »Некада се говорило«, настави она, »Потражи одговор у Авелу⁴, и тако се чинило. ¹⁹ Ја представљам мирољубиве и верне Израелце. Наш град је један од најважнијих у Израелу, а ти хоћеш да га уништиш. Зашто хоћеш да упропастиш ГОСПОДЊИ посед?«

²⁰ »Далеко било!« одврати Јоав. »Далеко било од мене да упропаштавам или уништавам.

²¹ Није то посредни, него се један човек по имену Шева син Бихријев из Ефремовог горја дигао против цара Давида. Предајте само њега једнога, па ћу се повући од града.«

Тада жена рече Јоаву: »Пребаћиће ти његову главу преко зида.«

²² Жена оде и свим житељима града изнесе своју мудру замисао. Они одрубисше главу Шеви сину Бихријевом и бацисше је Јоаву. Јоав онда дуну у овнујски рог, и његови војници се разиђоше својим кућама, а он се врати цару у Јерусалим.

²³ Јоав је био заповедник над свом израелском војском, Бенаја син Јехојадин заповедао је Керећанима и Пелетовцима, ²⁴ Адорам је био задужен за кулук, Јосафат син Ахилудов био је бележник, ²⁵ Шева писар, Садок и Авиатар свештеници, ²⁶ а Ира Јаироввац Давидов саветник*.

Гивонци траже освету

21 За Давидове владавине три узастопне године владала је глад, па се Давид обрати ГОСПОДУ.

ГОСПОД рече: »То је због Саула и његове крвљу окаљане породице, јер је погубио Гивонце.«

*20:26 саветник Дословно: свештеник.

²Тада цар позва Гивонце, да с њима разговара. Гивонци нису били Израелци, већ преостали Аморејци којима су се Израелци заклели да ће их поштедети, али је Саул, у својој ревности за Израелце и Јудеје, покушао да их побије.

³Давид упита Гивонце: »Шта могу да учиним за вас? Чиме да се искупим да бисте ви благословили ГОСПОДЊИ народ?«

⁴Гивонци му одговорише: »Не тражимо од Саула и његове породице ни сребра ни злата, ни да некога у Израелу погубимо.«

»Шта, дакле, хоћете да учиним за вас?« упита Давид.

⁵»Што се тиче човека који нас је затирао и ковао завере против нас не би ли нас истребио, па да више нигде на израелском подручју за нас не буде места«, рекоше они, ⁶»нека нам се изручи седам његових мушких потомака, да их погубимо и изложимо пред ГОСПОДОМ у Гиви, родном граду Саула, изабраника ГОСПОДЊЕГ.«

А цар им рече: »Предаћу вам их.«

⁷Цар поштеде Мефивошета сина Јонатана сина Сауловог због заклетве дате пред ГОСПОДОМ која је везивала Давида и Јонатана сина Сауловог, ⁸али узео Армонија и Мефивошета, двојицу синова Ајине кћери Рице, која их је родила Саулу, као и пет синова Саулове кћери Мерав, која их је родила Адриелу сину Барзилаја Мехолца. ⁹Он их предаде Гивонцима, који их погубише и изложише пред ГОСПОДОМ на једном брду. Сва седморица умреше заједно, а

погубљени су првих дана жетве, баш када је почињала жетва јечма.

¹⁰Рица кћи Ајина узео кострети и простре је себи на једној стени. Од почетка жетве, па све док киша с неба није пала на мртва тела, није дала птицама да их дирају дању ни дивљим животињама ноћу. ¹¹Када су Давиду рекли шта је учинила Ајина кћи Рица, Саулова наложница, ¹²он оде и узео Саулове кости и кости његовог сина Јонатана од житеља Јавеш-Гилада, који су их били кришом однели с трга у Бет-Шану, где су их Филистејци обесили када су Саула убили на Гилбои, ¹³па их пренесе и припоји костима оних погубљених и изложених. ¹⁴Саулове кости и кости његовог сина Јонатана сахранише у гробници Сауловог оца Киса у Цели, у Венијаминовој земљи, и учинише све како је цар заповедио. После тога Бог услиши молитву за земљу.

Битке с филистејским дивовима

(1. Лет 20,4-8)

¹⁵Између Филистејаца и Израелаца опет изби рат. Давид оде са својим људима у рат против Филистејаца и у борби се силно умори. ¹⁶Јишби-Бенов, један од Рафиних потомака, чије је бронзано копље било тешко три стотине шекела[†] и који је био наоружан новим мачем, помисли да ће убити Давида. ¹⁷Али Давиду прискочи у помоћ Авишај син Церујин, обори Филистејца и уби га.

Тада се Давидови људи заклеше Давиду: »Више никад нећеш ићи с нама у бој! Не смеш да оставиш Израел без вође![‡]«

[†]21:3 ГОСПОДЊИ народ Дословно: Јахвеово (ГОСПОДЊЕ) наследство.

[†]21:16 три стотине шекела 3,42 килограма.

[‡]21:17 да оставиш ... вође Дословно: да угасиш светиљку Израелову.

¹⁸ После овога поведе се бој с Филистејцима у Гову. Том приликом Сибехај Хушанин уби Сафа, једног од Рафиних потомака.

¹⁹ У другој бици с Филистејцима код Гова, Елханан син Јааре-Орегимов, Витлејемац, уби Голијата Гитејца, који је имао копље чија је копљача била као ткачко вратило.

²⁰ У бици код Гата био је један горостасан човек, исто Рафин потомак, са двадесет четири прста – по шест на свакој руци и ноzi.

²¹ Вређао је Израел, па га уби Јонатан, син Давидовог брата Шиме.

²² Сва ова четворица били су потомци Рафе из Гата и све су их убили Давид и његове слуге.

Давидова песма ГОСПОДУ

(Пс 18)

22 Када га је ГОСПОД избавио из шака свих његових непријатеља и из Саулових шака, Давид запева ову песму ГОСПОДУ:

² Он рече:

»ГОСПОД је хридица моја, тврђава моја и избавитељ.

³ Мој Бог је стена моја, у њега се уздам.

Он штит је мој и сила* мог спасења, утврђење високо,

уточиште моје и спаситељ – од насилника ме спасава.

⁴ »Завапах ГОСПОДУ – нека је хваљен –

и он ме од непријатеља спасе.

⁵ Таласи смрти ме опколили, бујице уништења запретиле да ме преплаве.

⁶ Конопци Шеола ме омотали, замке смрти ми се испречиле.

⁷ У невољи ГОСПОДУ завапах, свом Богу завапах.

Он у свом Храму чу мој глас, мој вапај до ушију му допре.

⁸ »Земља задрхта и затресе се, уздрмаше се темељи небеса, задрхташе јер се разјарио.

⁹ Дим му покуља из ноздрва, огањ прождирући сукну му из уста, угљевље ужарено засја.

¹⁰ Он небеса разгрну и сиђе, мрачни облаци му под ногама.

¹¹ Херувима узјаху и полете, на крилима ветра се вину.

¹² Тмину учини заклоном око себе, окружен облацима небеским, мрачним и пуним воде.

¹³ Од његовог сјаја угљевље ужарено запламса.

¹⁴ ГОСПОД загрме с неба, заори се глас Свевишњег.

¹⁵ Он одапе стреле и распрши непријатеље,

блеском муње у бег их нагна.

¹⁶ Показаше се кланци на дну мора и открише темељи земљини пред прекором ГОСПОДЊИМ и силином даха његових ноздрва.

¹⁷ »Он посегну руком са висина и дохвати ме,

из силних вода ме извуче.

¹⁸ Он ме од јаког непријатеља избави, од оних који ме мрзе.

Јер, прејаки су били за мене;

¹⁹ напали ме у дан моје несреће,

али ГОСПОД ми је био ослонац.

²⁰ »Извео ме на пространо место, избавио ме јер сам му омилио.

²¹ ГОСПОД ми узврати по мојој праведности,

награди ме јер су ми руке чисте.

²² Јер, држао сам се путева ГОСПОДЊИХ,

нисам се од свог Бога злу окренуо.

²³ Преда мном су сви његови закони, нисам од његових уредби одступио.

*22:3 сила Дословно: рог.

24 Пред њим сам непрекоран био
и клонио се греха.
25 ГОСПОД ме награди по мојој
праведности
јер виде чистоту моју.
26 »Верноме се показујеш као веран,
беспрекорноме као непрекоран,
27 чистоме као чист,
а поквареноме као препреден.
28 Понизне спасаваш,
а охоло на оку држиш, да их унизиш.
29 Ти си моја светиљка, ГОСПОДЕ,
ГОСПОД моју таму осветљава.
30 Уз твоју помоћ на војску јуришам,
са својим Богом уза зидине се верем.
31 »Савршен је пут овога Бога,
без мане је реч ГОСПОДЊА.
Он штит је сваком
ко се у њега узда.
32 Јер, ко је Бог осим ГОСПОДА?
И ко је Стена осим Бога нашега?
33 »Бог је тај који ми даје снагу
и мој пут чини савршеним.
34 Ноге ми чини као у јелена,
даје ми да на висовима стојим.
35 Шаке ми вежба за бој,
рукама бронзани лук натезем.
36 »Дајеш ми штит своје победе,
пригињеш се да ме учиниш великим.
37 Пут пода мном шириш,
да ми се ноге не спотакну.
38 Гоним непријатеље и затирем их,
не окрећем се док их не докрајчим.
39 Скршим их потпуно, па не могу да
устану,
под ногама ми попадали леже.
40 Дајеш ми снагу за бој,
моје противнике тераш да ми се
поклоне.
41 Моје непријатеље у бег нагониш,
па таманим оне што ме мрзе.
42 Гледају ко ће им помоћи,
а никог да их спасе,
ГОСПОДУ вапију, он се не одазива.
43 Мрвим их у прах земаљски,
сабијам и газим као блато на улици.

44 »Избавио си ме од мог народа
бунтовног,
одржао ме владаром многих народа.
Народи за које нисам знао сада ми
служе.
45 Туђинци ми удворички прилазе,
чим чују за мене, покоре ми се.
46 Нестаје срчаност њихова,
дрхтећи излазе из својих скровишта.
47 »Живео ГОСПОД! Благословена
Стена моја!
Узвишен нека је Бог, Стена, мој
Спаситељ!
48 Он је Бог који се свети за мене,
који ми народе потчињава,
49 који ме од непријатеља ослобађа.
»Над мојим противницима си ме
узвишио,
од насилника ме избавио.
50 Зато ти, ГОСПОДЕ, захваљујем
међу народима,
псалме певам твоме Имену.
51 »Бог свом цару велике победе
дарује.
Љубав показује
свом помазанику Давиду
и његовим потомцима довека.«

Давидове последње речи

23 Ово су последње речи Давида
сина Јесејевог, човека кога
је Свевишњи узвисио, кога је Бог
Јаковљев помазао за цара, и певача
Израелових псалама:
2 »Дух ГОСПОДЊИ кроз мене је
говорио,
реч његова била ми је на језику.
3 Бог Израелов проговори,
Стена Израелова ми рече:
,Ко људима влада праведно,
ко влада у страху од Бога,
4 тај је као светлост јутарња када
сунце изађе,
као јутро без облака,
као светлуцање после кише
која траву измамљује из земље.«

⁵ Моја владарска кућа чврсто стоји пред Богом, јер он је са мном склопио савез вечан, у свему утаначен и утврђен.

Он ми спасење доноси и свакој мојој жељи удовољава.

⁶ Све ништарије су као трње које се баца –

нико га голим рукама не хвата,

⁷ нико га не дотиче

осим алатком гвозденом или копљачом,

и спаљује га где га затекне.»

Давидови најславнији ратници

(1. Лет 11,10-41)

⁸ Ово су имена Давидових јунака:

Јошев-Башевет, Тахкемонац, први је међу Тројицом. Борио се копљем против осам стотина и све их побио у једној бици.

⁹ Други међу Тројицом је Елеазар син Дода Ахоховца. Он је био с Давидом када су код Пас-Дамима изазивали Филистејце који су се тамо окупили за бој. Израелци су се били повукли, ¹⁰ али Елеазар није узмакао, него је ударао Филистејце док му се рука није толико укочила да није могао да је одвоји од мача. Тако је ГОСПОД тога дана однео велику победу. Војска се потом вратила Елеазару, али имала је само да покупи плен.

¹¹ Трећи међу Тројицом је Шама син Агеа Харарца. Када су се Филистејци окупили у Лехију, где је била једна њива пуна сочива, израелска војска побеже пред њима, ¹² али Шама стаде усред њиве и, бранећи је, порази Филистејце. Тако је ГОСПОД однео велику победу.

¹³ Једном пред жетву, Тројица од Тридесеторице сиђоше до Адуламске пећине Давиду док је једна чета Филистејаца била утаборена у

долини Рефаим. ¹⁴ У то време је Давид боравио у свом скровишту, а једна филистејска посада била је у Витлејему.

¹⁵ Давид је био жедан, па рече: »Ех, кад би ми неко донео воде из оног бунара крај витлејемске капије.«

¹⁶ Тада се Тројица пробише кроз филистејске редове, захватише воде из бунара крај витлејемске капије и донеше је Давиду. Али Давид не хтеде да је пије, него је изли као леваницу пред ГОСПОДОМ.

¹⁷ »Далеко било, ГОСПОДЕ, да ово попијем«, рече он. »Било би то као да пијем крв ових људи који су свој живот ставили на коцку.«

И не хтеде да пије.

Такви су били подвизи ове тројице јунака.

¹⁸ Авишај, брат Јоава сина Церујиног, био је вођа Тридесеторице. Борио се копљем против три стотине и побио их, па се прославио међу Тридесеторицом. ¹⁹ Он је био најславнији од Тридесеторице и био им заповедник, али није достигао славу Тројице.

²⁰ Бенаја син Јехојадин био је ратник из Кавцеела који је извео многе подвиге. Убио је двојицу најбољих моавских ратника. Једног снежног дана сишао је у једну јаму и у њој убио лава. ²¹ Убио је и једног горостасног Египћанина. Иако је Египћанин у руци имао копље, Бенаја је на њега кренуо само са штапом. Истргнуо је копље Египћанину из руке и њиме га убио. ²² То су били подвизи Бенаје сина Јехојадиног којима се прославио међу Тридесеторицом. ²³ Имао је већи углед од осталих међу Тридесеторицом, али није достигао славу Тројице. Давид га је поставио за заповедника своје телесне страже.

²⁴ Међу Тридесеторицом су били:
 Асаел брат Јоавов,
 Елханан син Додов из Витлејема,
²⁵ Шама Хародовац,
 Елика Хародовац,
²⁶ Хелец Палтијевац,
 Ира син Икеша Текоанца,
²⁷ Авиезер Анатотац,
 Мевунај Хушанин,
²⁸ Цалмон Ахоховац,
 Махрај Нетофљанин,
²⁹ Хелев син Баане Нетофљанина,
 Итај син Риваја из Гиве Венијаминове,
³⁰ Бенаја Пиратонац,
 Хидај из клисура Гааша,
³¹ Ави-Алвон Аравац,
 Азмавет Бархумац,
³² Елјахба Шаалвонац,
 Јашенови синови, Јонатан,
³³ Шама Харарац,
 Ахиам син Шарара Харарца,
³⁴ Елифелет син Ахасбаја Махатовца,
 Елиам син Ахитофела Гилонца,
³⁵ Хецро Кармелићанин,
 Паарај Аравац,
³⁶ Јигал син Натана из Цове,
 Бани Гадовац,
³⁷ Целек Амонац,
 Нахарај Беероћанин, штитиноша
 Јоава сина Церујиног,
³⁸ Ира Јетеровац,
 Гарев Јетеровац,
³⁹ и Урија Хетит.
 Било их је укупно тридесет седам.

Давид врши попис народа

(1. Лем 21,1-27)

24 Једном приликом ГОСПОД плану гневом на Израелце, па подстакну Давида да се окрене против њих.

ГОСПОД му рече: »Иди и изврши попис Израела и Јуде.«

² Цар рече Јоаву и заповедницима војске који су били с њим: »Обиђите сва Израелова племена од Дана до

Беер-Шеве и пребројте народ, да знам колико га има.«

³ Јоав рече цару: »Мој господару царе, дао ГОСПОД, твој Бог, да твог народа буде још сто пута више и да ти то доживиш. Зашто хоћеш да урадиш тако нешто?«

⁴ Али царева реч била је јача од Јоавове и од речи заповедника војске, па они одоше од цара да преброје израелски народ. ⁵ Када су прешли преко реке Јордан, утаборише се код Ароера, јужно од тога града у кланцу, па прођоше кроз Гад и даље према Јаазеру. ⁶ Онда одоше у Гилад и у Тахтим-Ходшијев крај, одатле у Дан Јаан, па унаоколо према Сидону. ⁷ Потом кренуше према тврђави Тир и у све градове Хивијаца и Ханаанаца. На крају одоше у Беер-Шеву у Јудином Негеву.

⁸ Прошли су целом земљом и вратили се у Јерусалим после девет месеци и двадесет дана. ⁹ Јоав извести цара о укупном броју мушкараца способних за војску: у Израелу је било осам стотина хиљада војника који су умели да рукују мачем, а у Јуди пет стотина хиљада.

¹⁰ Након што је пребројао народ, Давида запече савест, па рече ГОСПОДУ: »Тешко сам згрешио што сам то учинио. Сада те молим, ГОСПОДЕ, опрости ми, јер сам поступио врло неразумно.«

¹¹ Пре него што је Давид ујутро устао, реч ГОСПОДЊА дође пророку Гаду, Давидовом видеоцу: ¹² »Иди и реци Давиду: ,Овако каже ГОСПОД: Нудим ти три могућности. Изабери једну од њих, и ја ћу ти то урадити.«

¹³ Гад оде Давиду и рече му: »Хоћеш ли да ти у земљи три године влада глад, или да три месеца бежиш пред непријатељима, или да у твојој земљи три дана влада помор? Дакле,

размисли и одлучи шта да одговорим онеме који ме је послао.«

¹⁴ Давид рече Гаду: »На великој сам муци. Дај да паднемо у ГОСПОДЊЕ руке, јер је његова самилост велика. Али немој да паднем у руке људима.«

¹⁵ Тако ГОСПОД пусти помор на Израел, који потраја од тога јутра па до краја рока који је одредио. Од њега погину седамдесет хиљада људи од Дана до Беер-Шеве.

¹⁶ Када је анђео пружио руку да уништи Јерусалим, ГОСПОД се сажали због ове несреће, па рече анђелу који је убијао народ: »Доста је било! Немој више!«

Анђео је тада био код гумна Аравне Јевусејца.

¹⁷ Када је видео анђела који је убијао народ, Давид рече ГОСПОДУ: »Ја сам тај који је починио грех и учинио зло. А шта је овај јадни народ скривио? Казни мене и моју породицу.«

¹⁸ Тог истог дана Гад дође Давиду и рече му: »Иди и ГОСПОДУ подигни жртвеник на гумну Аравне Јевусејца.«

¹⁹ И Давид оде да учини како му је ГОСПОД заповедио преко Гада.

²⁰ Када је Аравна видео како према њему иду цар и његови службеници, изађе и ничице му се поклони, ²¹ па упита: »Зашто си, мој господару царе, дошао к мени, своме слузи?«

А Давид одговори: »Да од тебе купим ово гумно и на њему подигнем жртвеник ГОСПОДУ, да престане овај помор међу народом.«

²² Аравна рече Давиду: »Нека мој господар цар узме што год му драго и принесе на жртву. Ево волова за паљеницу, млатилâ и волујских јармова за дрва. ²³ Све то, царе, ја, Аравна, дајем теби.«

И још рече: »Нека ти ГОСПОД, твој Бог, прихвати жртву.«

²⁴ Али цар му одврати: »Не, хоћу да ти платим. Нећу да приносим ГОСПОДУ, своме Богу, жртве паљенице које ме ништа не стају.«

Тако Давид купи оно гумно и волове за педесет шекела* сребра, ²⁵ па подиже жртвеник ГОСПОДУ и принесе жртве паљенице и жртве за заједништво. Тада ГОСПОД услиши молитву за земљу, и помор у Израелу престаде.

---

*24:24 педесет шекела 570 грама.